

ကျောက်မီး

ဝိညာဉ်စံအိမ်တော်က
ဒဏ္ဍာရီမင်းသမီး

BURMESE
CLASSIC

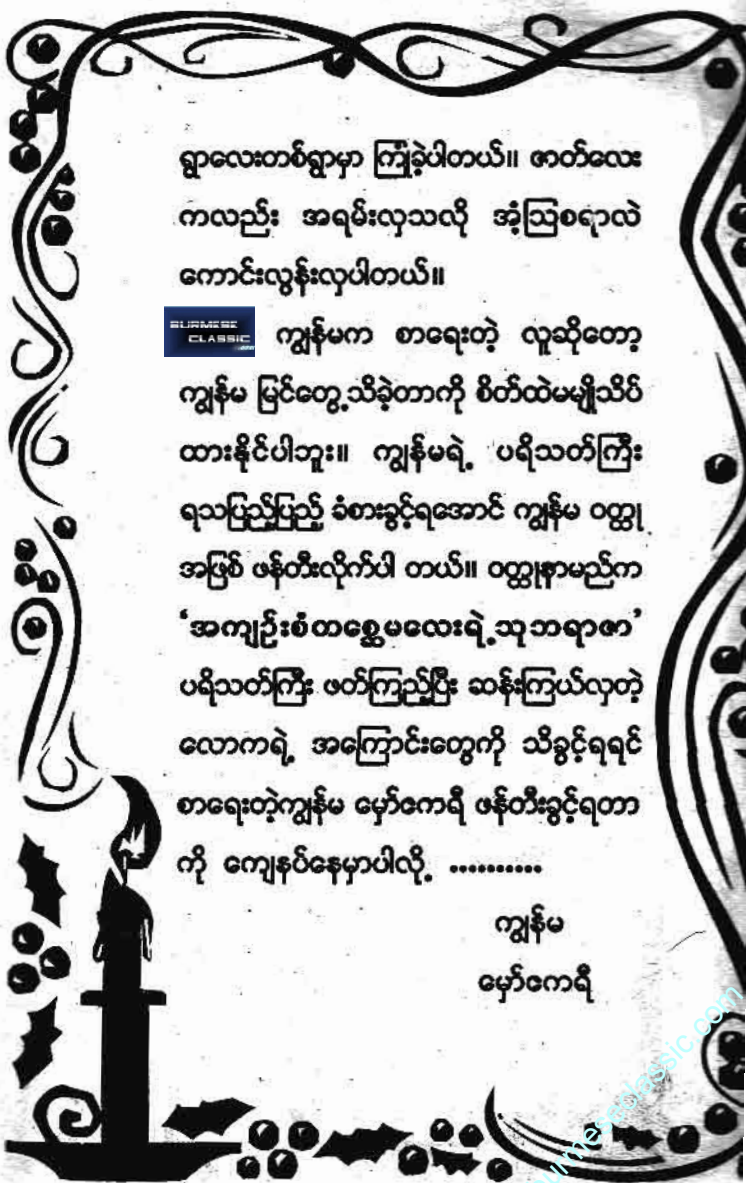

ရွာလေးတစ်ရွာမှာ ကြုံခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်လေး
ကလည်း အရမ်းလှသလို အံ့ဩစရာလဲ
ကောင်းလွန်းလှပါတယ်။

ကျွန်မက စာရေးတဲ့ လူဆိုတော့
ကျွန်မ မြင်တွေ့သိခဲ့တာကို စိတ်ထဲမမျှိုသိပ်
ထားနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ပရိသတ်ကြီး
ရသပြည့်ပြည့် ခံစားခွင့်ရအောင် ကျွန်မ ဝတ္ထု
အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ပါ တယ်။ ဝတ္ထုစာမည်က
'အကျဉ်းစံတစ္ဆေမလေးရဲ့ သုဘရာဇာ'
ပရိသတ်ကြီး ဖတ်ကြည့်ပြီး ဆန်းကြယ်လှတဲ့
လောကရဲ့ အကြောင်းတွေကို သိခွင့်ရရင်
စာရေးတဲ့ကျွန်မ မှော်ကေရီ ဖန်တီးခွင့်ရတာ
ကို ကျေနပ်နေမှာပါလို့.

ကျွန်မ
မှော်ကေရီ

မှော်စကေရီရဲ့ ခြေချဉ်တဲ့ခကားပျား

ဆန်းကြယ်လှတဲ့ ပရလောက၊
 အတွေးတွေ စိတ်ကူးတွေနဲ့ လိုက်လို့မရှိနိုင်တဲ့
 ကွန့်ရပညာရပ်တွေ လူပြုစား စုန်းတိုက်၊ နတ်
 တိုက်၊ ကဝေတိုက်၊ ပုဏ္ဏကတိုက် စတဲ့
 ဆန်းပြားတဲ့ မိစ္ဆာ အတတ်ပညာရပ်များကို
 ကျွန်မ သိကြားခဲ့ရတာတွေရှိသလို လက်
 တွေ့ မြင်ခဲ့ရတာတွေ ရှိပါတယ်။

လောကမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေဟာ
 ပစ်စလက်ခတ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျိုးကြောင်း
 ဆီလျော်စွာ ဖြစ်နေကြတာပါ။
 ထိုထိုသော အဖြစ်အပျက်တွေထဲက မယုံနိုင်
 လောက်အောင် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်
 တစ်ခုကို ကျွန်မ အရှေ့ရိုးမ တောင်ခြေ

သို့

မှော်စကရီ ဆရာမရှင်
 ကျွန်မ ညဘက် အိပ်မပျော်ပါဘူး
 တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလို ခံစားရတယ်။
 တစ်ခါတလေ ကျွန်မကို တစ်ယောက်ယောက်က
 ကြည့်နေသလိုမျိုးပဲ။

အဲလိုဆို ...
 ကျွန်မဘေးနားမှာ ဝိညာဉ်ရှိနေတယ်လို့
 ထင်စရာပဲနော် ...
 ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာမ
 ဆရာမရေးတဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီးထဲက
 အဲလိုဖြစ်သွားတာလေ ...
 ဆရာမကို အပြစ်တင်တာမဟုတ်ဘူးနော် ...
 ကျွန်မ ချောက်ချားနေတာကိုပြောတာပါ

မေမြတ်သိင်္ဂီ

ပြဿာကုန်းရပ်၊ ပြင်စလူပျိုနယ်။

သို့

ဆရာမ ခင်ဗျား ...
 ဒီစာဟာ ဆရာမဆီရေးတာ ငါးစောင်မြောက်ဆိုပါတော့၊
 အံ့လုပ်သိပ်များနေတဲ့ ဆရာမ စာပြန်နိုင်တာ နားလည်
 ပါတယ် ...
 ဆရာမရေးတဲ့ ခေါင်းတစ်ရာသုဘရာဇာ စာအုပ်ကို
 သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျာ ...
 နောင်လည်း အဲလို စာအုပ်ကောင်းမျိုးရေးချာ ...
 အားပေးနေမယ် ...

စောလွန်း
 ရုံးလမ်း၊ ဘားအံမြို့။

သို့

ဆရာမ ခင်ဗျား ...
 ဆရာမရဲ့ (၁၅)အုပ်မြောက် အထူးထုတ်ဖြစ်တဲ့
 ခေါင်းတစ်ရာသုဘရာဇာနဲ့ ပိညာဉ်တစ်ကောင်ရဲ့ မေတ္တာ
 နောင်ကြီး စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။
 နောင်လည်း အဲလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ များများရေးပါ
 လို့ ...

ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်
 နောင်မိုး
 ဝေဟသီလမ်းမ၊ မြောက်ဥက္ကလာ။

၁၆

ဆရာမ

ကျွန်တော်က တစ္ဆေသရဲကို ယုံတာမဟုတ်ဘူး။

ခြောက်တာလည်း မခံဖူးဘူး ...

ဆရာမက တစ္ဆေသရဲ ဇာတ်လမ်းတွေကို အကွက်ကျကျ
ရေးတာ ဖတ်တဲ့လူတွေရင်ထဲ သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်လို့

ပြောကြတယ် ...

ကျွန်တော်က ဆရာမရေးတဲ့

ခေါင်းတစ်ရာသုဘရာဇာစာအုပ်ပဲ ဖတ်ဖူးတယ်။ ကြိုက်ပါ
တယ်။

ဇာတ်သိမ်းလေးဆိုကောင်းသလိုပဲ။ နောင်ထွက်မယ့်စာအုပ်

တွေ အဲဒီစာအုပ်လို ဇာတ်လမ်းကောင်းရင် ...

အမြဲအားပေးနေမယ် ...

နိုင်လွင်မြင့်

ပြည်မြို့။

သို့

မှော်ကေရီ
 ပရလောကနဲ့ လူ့ဘဝဆက်စပ်နေတဲ့အကြောင်း ပရိသတ်
 ကို ဆရာမတင်ပြပုံကို အရမ်းအားရပါတယ် ...
 ဇာတ်လမ်းလေးတွေကလည်း ကောင်းတော့ ဖတ်ရတဲ့
 ပရိသတ်လည်း ကျေနပ်ကြပါတယ် ...
 နောင်လည်း ဇာတ်လမ်းကောင်းကောင်း ဆန်းဆန်းလေး
 တွေ ဆက်ရေးပေးပါလို့ ...

အမြဲအားပေးလျက်
 အောင်ပြည့်ပြီး
 စံပြုရေး၊ သယ်နိုးကျွန်း။

သို့

ဆရာမ
 သမီးက ဆရာမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ပါ။ ဆရာမရေးတဲ့
 စာအုပ်တွေအားလုံး ကြိုက်တယ်။ ကြောက်ဖို့ထက်
 စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ ဆရာမရေးတဲ့ ...
 ပြိတ္တာကျတဲ့ လွမ်းမျက်ရည်စာအုပ် အကြိုက်ဆုံးပဲ။
 အမြဲအားပေးနေမယ် ...

ရတနာမိုး
 အင်းလေး

သို့

မှော်ကေရီ
 ပရိသတ်ဆိုတာ စာရေးဆရာပြောလိုတဲ့အကြောင်းကို
 တမ်းတမ်းတတနားထောင်ရတာပါ ...
 တစ်လတစ်လ ထွက်လာမယ့် စာအုပ်တွေအတွက်
 ဘာဇာတ်လမ်းများဖြစ်မလဲ ရင်ခုန်ရတာအပေါ် ...
 သရဲတစ္ဆေခြောက်တာထက် ပရလောကက ဇာတ်လမ်း
 လေးတွေကို ရသပြည့်ပြည့်နဲ့ရေးတဲ့ ဆရာမ စာအုပ်တွေ
 ကို ထွက်တိုင်းဖတ်ပါတယ် ...
 ဆရာမ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ...

မေဗြီးသူ
 ရဲမွန်ကျေးဇူး
 လှည်းကူးမြို့။

၁၆

မှော်ကေရီ

လူ့လောကမှာ မကြုံဖူးလောက်အောင် မကြားဖူးလောက်
အောင် ဆန်းကြယ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေရှိခဲ့ကြပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ မသိတဲ့ မကြားတဲ့ ဇာတ်လမ်းဆန်းဆန်း
တွေကိုရေးတဲ့ ဆရာမ မှော်ကေရီရဲ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတာ
အရမ်းကိုကျေနပ်စရာကောင်းပါတယ်။ နောင်လည်း
ရှားရှားပါးပါးဇာတ်လမ်းလေးတွေ ဖန်တီးပါလို့ ...

ဆရာမကို

လေးစားတဲ့ ...

ကိုမြင့်မြတ်

ပိုလ်ချုပ်လမ်း၊ လသာပြို့နယ်။

၁၆

မှော်ကေတုရိုင် ...

ဆရာမရဲ့ စာရေးအသားတွေက ဖာခြားစာရေးဆရာ
တွေထက် အရေးအသားဆန်းနေသလိုပဲ။ ကောင်းတယ်
လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်သလို မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာ
လည်းမဟုတ်ဘူး ...

တိုတိုရှင်းရှင်းတွေက စွဲအောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတယ် ...
စကားပြောဟန်တွေကလည်း လူတွေဝင်ပြောနေသလို
အရေးကောင်းတာကြောင့် ပီဒီယိုကြည့်နေရသလိုမျိုးပါပဲ။
စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို မပျင်းအောင်ရေးတဲ့ ဆရာမ
စာအုပ်များများရေးနိုင်ပါစေ ...

မြိုးမိုးဝင်း

ဒု-နှစ်(မြန်မာစာ)
အုပ်တက္ကသိုလ်

၃၆

မှော်ကေရီ
 ကျွန်တို့ရွာကို လာလည်ပါလား ... ဆရာမအတွက်
 အကျိုးမယုတ်ပါဘူး ...
 မိစ္ဆာအတတ်တွေနဲ့ လိုသလို စေ့ခိုင်နိုင်တဲ့လူတွေ ကျွန်တို့
 ရွာမှာ အရမ်းကိုပေါ့ပါတယ်... စုန်ဆီရင် ရွာတည်လို့
 မရဘူးဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ဆန်းပြားတဲ့ ဇာတ်လမ်း
 တွေ ဆရာမရမှာ သေချာတယ်
 လာလည်ဖြစ်အောင် လည်ပါ...

စောထီးအောင်ပွား
 ပုခက်ကုန်းရွာ
 ယောမြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၈၂၀၈၁၁
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၈၃၀၈၁၁
 ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ - ပထမအကြိမ်
 အုပ်ရေ (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး (၁၀၀/-)ကျပ်

- **ဇာတ်ဝေချ**
 ဦးသစ်လွင်၊ ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ (မြ-၀၉၄၈)၊ အမှတ် ၁၁၃၊
 ရွှေပြည်သာလမ်း၊ ၆-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်။
- **ဇာတ်ကုန်ပုံနှိပ်**
 ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်-၁၃၃၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- **အတွင်းပုံနှိပ်**
 ဦးသော်လွင်မြင့်၊ စန္ဒကူးပုံနှိပ်တိုက်
 ၉/အိတ်သုံ၊ နဝရတ်လမ်းသွယ်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။
- **ပြည်ထုံးကျွတ်ဖြန့်ချိရေး**
ပုံနှိပ်အောင်စာပေ
 အမှတ်-၄၉၊ မှန်ရေဝေလမ်း၊ ဆရာစံမြောက်အရှေ့ရပ်ကွက်၊
 ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၈၉၅၈၃

မှော်ကေရီ
 ဝိညာဉ်စံအိမ်တော်က ဒဏ္ဍာရီမင်းသမီး/မှော်ကေရီ- ရန်ကုန်၊
 ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
 ၁၂၄-စာ၊ ၁၃၀ x ၂၀၇ စင်တီ။
 (၁) ဝိညာဉ်စံအိမ်တော်က ဒဏ္ဍာရီမင်းသမီး

ပျော်ကော်

သို့

ပေးစာများ

သို့ ...

ဆရာမ (မင်းကော့)
 “ခေါင်းတစ်ရာ သုတရတ” စာအုပ်ကို ဖတ်ရတာ
 အားရတယ်လှ...
 အဲဒီလို ဇာတ်မျိုးများများရေးပါလှ
 ကျွန်တို့က အများအပြားခံရတဲ့ သုတရတကို သူရဲကောင်း
 တင်ရေးတာ ကြိုက်လွန်းလို့ပါ။

ကိုရင်ကြီး
 သုံးပန်လှလှ
 သနပ်ပင်မြို့။

သို့

ဆရာမ...

သားက (၉)တန်းကျောင်းသားပါ။ သရဲဝတ္ထုတွေ ကြိုက်ပါတယ်။ ဆရာမ စာအုပ် သုံးအုပ်ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းလေးတွေကောင်းလို့ သုံးလေးခါပြန်ဖတ်တယ်... သားတို့ မြို့က အငှားဆိုင်မှာ ဆရာမ စာအုပ်နှစ်နှစ်ပဲရှိတယ်... ရှိသလောက်တော့ ဖတ်ပြန်တယ်လေ... ဆန်းဆန်းပြားပြား ဇာတ်လမ်းတွေ များများရေးပါ ဆရာမ....

အားပေးနေမယ် ...

သော်မိုး

ရေးပြီ။

သို့ ...

မှော်ကရီ
ဆရာမရဲ့ ခေါင်းတစ်ရာ သုဘရာဇာ စာအုပ်ကတော့
ထွက်သမျှ ဆရာမရေးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ...

ဇာတ်အတင်အချ ဇာတ်သိမ်းတဲ့ထိ အပြေမသိတဲ့ ပဟေဠိ
ပုံစံ ဇာတ်ကိုလှူထားတာကိုက အဆင့်ရှိတဲ့ စာရေးဆရာမ
တစ်ယောက်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိပါတယ်...

စာဖတ်သူကို ဇာတ်ပြီးသည့်ထိ ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ ဆရာမရဲ့
စာအရေးအသား ဇာတ်လမ်းတင်ပြပုံတွေကို မချိုးကျူးဘဲ
မနေနိုင်ပါဘူး ...

ဆရာမ အခုထက် အောင်မြင်ပါစေလို...

ဒေါ်မိရင်ကျွန်း
အထက်တန်းပြ(မြန်မာစာ)
သောင်ကြီးကျေးရွာ
တောင်ငူမြို့။

သို့

ဆရာမ...

သရဲစာအုပ်တိုင်း ကြောက်စရာကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။
ချောက်ချားစရာလို ကြော်ငြာပြီး ဖတ်လိုက်တော့ အာမုံ
မဟုတ်တော့ ရယ်စရာတောင် ကောင်းနေတယ်...

ဆရာမနေတဲ့ စာအုပ်တွေက ချောက်ချားစရာကို ဇာတ်အိမ်
အိုင်အမာပွဲပြီး စွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရေးဟန်နဲ့ရေးတော့ စာဖတ်
တဲ့သူ ဖတ်ရကျိုးနပ်တယ်လေ...

“ပြိတ္တာကျတဲ့ လွမ်းမျက်ရည်” လို့ စာအုပ်မျိုး များများ
ရေးပါလို့...

ဆရာမရဲ့ပဒိုသတ်...

လွင်မီးလွင်
မြောက်ပြင်ရပ်
မန္တလေး။

သို့

ဆရာမရှင် ...

သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ဘုရားဟောကျမ်းဂန်တွေမှာ အစီအလင် ပါပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ အကောင်အထည်ပြန်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း...

တစ်ရပ် တစ်ဘာသာ တစ်ရွာ တစ်ပုဒ် ဆန်းကြယ်တာ တွေရှိတာမို့ မယုံဘူးလို့တော့ ကျွန်မ မပြောပါဘူး... ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတော့ ကျွန်မ မသိတဲ့ မမြင်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေ သိလာရတယ်။ သမိုင်းကျ ဇာတ်လမ်း တွေထက် ထူးထူးခြားခြားနေတဲ့ ဆရာမကို အမြဲအားပေး နေပါ့မယ်။

ခင်သိန်း
မုံရွာမြို့။

ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း ၁။ အိမ်မဲကြီးက နာနာဘာဝ
- အခန်း ၂။ ထန်းတောထဲကလူပိုက်
- အခန်း ၃။ အိမ်ဝက ခေါင်းနက်ကြီး
- အခန်း ၄။ ပယောဂဆရာရဲကြိမ်လုံး
- အခန်း ၅။ တစ္ဆေဆောက်တဲ့အိမ်
- အခန်း ၆။ ဂူနက်ကြီးသုံးလုံး
- အခန်း ၇။ ဘုရားရင်ပြင်က နာနာဘာဝ
- အခန်း ၈။ ဘဝ ဝဋ်ကြွေး
- အခန်း ၉။ အိမ်မဲကြီးမှာတစ်ည
- အခန်း ၁၀။ သတိပေးသံ
- အခန်း ၁၁။ ဆရာနှင့်နှင်မည်

- အခန်း ၁၂။ ပိစ္ဆာကိုစောင့်ရှောက်သူ
- အခန်း ၁၃။ လိပ်ပြာသွင်းထားသူလေး
- အခန်း ၁၄။ တစ္ဆေနှင်ပွဲ
- အခန်း ၁၅။ ပီးလောင်တဲ့အိမ်
- အခန်း ၁၆။ မမျှော်လင့်တဲ့ညှော်သည်

ဝိညာဉ်စံအိပ်တော်က ဒဏ္ဍာရီပင်းသီး

ဤဇာတ်လမ်းကို ပရိသတ်ကြီးအနေဖြင့် သဘောတူသည်ဖြစ်စေ
တူသည်ဖြစ်စေ လက်ခံသည်ဖြစ်စေ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ အဖြစ်မှန်ကို
ဖော်တမ်းတင်ထားသည့် မစ္စတာကလစ်ဆင်၏အပြစ်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မ
မှော်ကေရီ၏အပြစ်ဖြစ်ကြောင်း ...

ပရိသတ်ကြီးကို ကြိုတင်အသိပေးတောင်းပန်အပ်ပါသည်။

မှော်ကေရီ

ပစ္စုပ္ပန်ကလစ်ဆင်၏ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း

ထဲမှကောက်နုတ်ချက်တချို့ ...

“ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်၌ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအမှုထမ်းအနေဖြင့်(၁၀) နှစ်ကျော်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။

ထိုအတောအတွင်း ပဲခူးခရိုင်လက်ပံကုန်းကျေးရွာသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ခဲ့စဉ် ၁၉၀၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ပထမတစ်ခေါက်ဖြစ်ပြီး သစ်ကနက်သားတို့ဖြစ်ဆောက်လုပ်ထားသည့် ထူးဆန်းသောအိမ်နက်ကြီးတွင် တစ်ညတည်းခဲ့သည်။

ထိုအိမ်ကြီးတွင် ထူးဆန်းသောလူမဲ့ကြီးနှင့်စကားပြောခဲ့သည်။ ထိုလူမဲ့ ကြီး၏ ဆန္ဒအရ နောက်ရက်တွင်အိမ်နက်ကြီး၌မတည်းတော့ ...

ထိုနောက်ပိုင်း အလုပ်တာဝန်ဖြင့် အိန္ဒိယသို့သွားရောက်ရသဖြင့် မြန်မာ ပြည်နှင့်အလှမ်းဝေးသွားသည်။ ပင်စင်ယူပြီးသောအခါ ၁၉၂၁ ခုနှစ်၌ မြန်မာ ပြည်ပြန်ရောက်၍ အိမ်နက်ကြီးအားလေ့လာမည်ပြုရာ အိမ်နက်ကြီးမရှိတော့ အလွန်လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သာသိခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုဇာတ်လမ်းထဲမှ ကိုမင်းညိုသည်လည်းကောင်း ဘဝအဆက်ဆက် ချစ်သူကိုစောင့်နေသည့် ကြာဖြူဆိုသည့်ကောင်းမလေးသည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် နှင့်နောက်ထပ်တွေ့ရန်အကြောင်းမရှိတော့ ... အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ကျွန်ုပ်မှာအသက်အရွယ်အိုမင်းနေပြီဖြစ်သလို ရင်ကျပ်ဝေဒနာဖြင့်အိမ် ရာထဲလဲနေသူဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရေးသားထားသောအကြောင်းအရာတို့ကို စိတ်ဝင် စားသော် ကျွန်ုပ်ဆွေသားများ မြန်မာပြည်သို့သွားရောက်၍ ကိုမင်းညိုနှင့်ပစ္စုပ္ပန် ချစ်သူနေသောကြာဖြူတွေ့ပြီလား ဒါမှမဟုတ် ဘဝအဆက်ဆက်ဆွေအနေထဲ ချစ်သူလက်နှံထိမှ သူ့စိတ်မနှံ့တာကနေအကောင်းပြန်ဖြစ်မည်ဟုယုံကြည်နေသော ကြာဖြူကိုသွားရှာကြပါလို့ ...

တွေ့ခဲ့လျှင် သမိုင်းတင်မည့် ကျိန်စာသင့်ဒွန်စန္ဒားတို့အကြောင်းကို
စိတ်ဝင်စားဖွယ်သိရမှာမလွဲပေ ...

ပစ္စုပ္ပန်ကလစ်ဆင်
(အရေးပိုင်မင်းကြီးမင်း)
၁၈၉၁-၁၉၀၁

သမိုင်းပညာရှင် ပစ္စုပ္ပန်ကလစ်ဆင်၏မှတ်ချက်

ကျွန်ုပ်မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တော့ ၁၉၆၀ ခုနှစ်ရှိလေပြီ။ အဘိုးပြော
တဲ့ ကိုမင်းညိုမှာ ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သလို သူ၏မျိုးဆက်လည်းမရှိတော့ ...

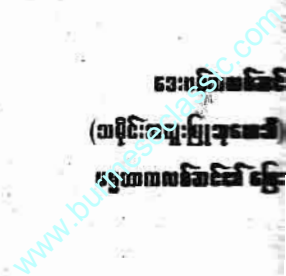
ကိုမင်းညိုမှာ တစ်ဦးတည်းလူပျိုကြီးဘဝနှင့်တစ်သက်လုံးနေသွားသည်
ဟု သိရသည်။

လက်ပံကုန်းရွာဆိုတာလည်းမရှိတော့သလို ပဲခူးလျှင်ကြောင့်ရွှေ့နံ့သာ
စေတီမှာ ပြိုကျပြီးအုတ်ခဲအပိုင်းအထစ်တစ်ချို့သာတွေ့ခဲ့ရသည်။

အဘိုးရဲ့မှတ်တမ်းထဲက ကြာဖြူဆိုလည်းဘယ်မှရှာရမှန်းမသိတော့။

လန်ဒန်ပြန်ရောက်တော့ အဘိုးအမြတ်တနိုးသိမ်းခဲ့သည့် ဆီမီးခွက်
လေးကို လန်ဒန်ရှေးဟောင်း သုတေသနအဖွဲ့သို့သာလှူဒါန်းလိုက်တော့သည်။

ဒေးဂျစ်ကလစ်ဆင်
(အပိုင်မင်းကြီးမင်း)
ပစ္စုပ္ပန်ကလစ်ဆင်

ဘလွန်ချောက်ချားစရာကောင်းသလို
ဘိဗိဗိဗိဗိ ဂျိန်စာသင့် မိစ္ဆာတို့၏
ထိတ်လန့်ဖွယ် ဇာတ်လမ်းကတော့ ...

အခန်း(၁)

အိမ်ပြေးက နှာနာသာဝ

“ဟေ ... ကလိုက်စမ်းပါ မောင်တို့ရေ မယ်တို့ရေ ... သူမလာခင် သနပ်ခါးဖွေး ... လိမ်းလိုက်မယ်လေး ... ”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

ရွာထိပ်ညောင်ပင်အောက်မှာ မြေကလည်းပြန့်ပြူးလို့နေသည်။ နွေရာသီ ဖြစ်တာကြောင့် အရိပ်လည်းရ အေးလည်းအေးမြတာကြောင့် ရွာထဲက ကလေး တစ်သိုက်ဆော့ကစားကာနေ၏။

သူတို့ဝိုင်းဖွဲ့ဆော့ကစားရာသို့ အရှူးမလေးကြာဖြူရောက်လာတော့ ပို၍စည်သွားသည်။

ကလေးတွေက ကြာဖြူကိုဝိုင်း၍လက်ခုပ်တီး၊ ကြာဖြူက ကလိုက် သီချင်းဆိုလိုက်နှင့်ပျော်စရာကိုဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ ... ကလိုက်ပါမယ် ... မောင်တို့ရယ် ... ဒီတစ်ခါ သူမလာ ခင် ရေတွေလောင်း ... ”

ပါးစပ်ကဆိုချင်ရာဆို ကတာလည်းကွေးနေ၏။ ကလေးတွေက အားရ ပါးရ လက်ခုပ်တီးပေးတော့ ကြာဖြူလည်းမမောနိုင်မပန်းနိုင်လို့သာနေ၏။

www.burmeseclassic.com

လက်ပံကုန်းဆိုတဲ့ ရွာလေးဟာ ပဲခူးရိုးမတောစပ်တွင်ရှိသလို မြို့နှင့်
လည်း အနည်းငယ်လှမ်းတာကြောင့် ခေါင်လှသည်ဟုပြောရမည်ဖြစ်သည်။

လက်ပံကုန်း၊ ထန်းပင်ကုန်း၊ လသာကုန်းစတဲ့ရွာကြောတစ်လျှောက်
ကနေ အနီးဆုံးမြို့ဖြစ်သည့် ညောင်လေးပင်မြို့ကို တစ်ညအိပ်တစ်ခရီးသွားရ
သည်။

ရွာကလူတွေသွားကြလာကြလျှင် နွေအခါ နွားလှည်းကိုအသုံးပြု၍ရ
သော်လည်း မိုးအခါမှာတော့ လမ်းလျှောက်၍သာသွားလာကြရသည်။

အိမ်ခြေအားဖြင့် တစ်ရာကျော်ရှိသော လက်ပံကုန်းရွာကတော့ ရွာစဉ်
တစ်လျှောက်၏ နောက်ဆုံးရွာဖြစ်ပြီး သူ့နောက်မှာ ရိုးမတောကြီးသာရှိတော့
သည်။

လက်ပံကုန်းရွာ၏ ရွာထိပ်မှာတော့ ကျယ်ဝန်းလှသည့်ခြံကျယ်ကြီးထဲ
တွင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ကျွန်းအိမ်အမဲကြီးရှိသည်။

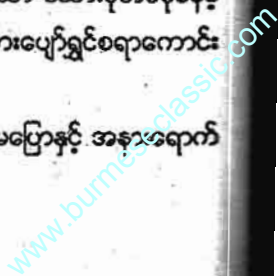
ထိုကျွန်းအိမ်အမဲကြီးကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်လျှင်တောင် အလွန်
ချောက်ချားစရာကောင်းလှသည်။

ခြံထဲတွင်လည်း လက်ပံ၊ ကသစ်၊ ပိတောက်၊ ငှက်၊ မန်ကျည်း၊
သရက် စသည့်အရိပ်ရအပင်ကြီးပေါင်းမြောက်မြားစွာစိုက်ပျိုး၍ထားသလို ကျယ်
ဝန်းလှသည့် ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ မြက်ရိုင်းပင်တို့က တောထ၍နေအောင် ရှည်လျား
လှသည်။

အိမ်မဲကြီးကိုတွယ်တက်နေသော နွယ်ပင်တို့မှာ အိမ်ကြီးကိုဖုံးမတတ်
ဖြစ်လို့နေ၏။

တစ်ချိန်က ထိုအိမ်မဲကြီးမှာ အလွန်ကြွယ်ဝသော မိသားစုတစ်စုနေခဲ့
ကြသည်။ အစေခံများ၊ အလုပ်သမားများဖြင့် စည်ကားပျော်ရွှင်စရာကောင်း
သည့်အိမ်မဲကြီးဟာ အခုတော့လဲ ...

ရွာကလူများကလည်း ထိုအိမ်မဲကြီးနားကပ်ဖို့မပြောနှင့် အနားရောက်
သည့်အခါ လှည့်တောင်မကြည့်ကြ ...

ပိညာဉ်စိတ်စတော်ကံ နန္ဒာရီမင်းသမီး

တချို့က ... အိမ်မဲကြီးမှာ ဒီနေ့ထိလူတွေရှိနေတုန်းလို့ပြောကြသည်။ တချို့ကလည်း နာနာဘာဝတွေနေတာပါလို့ပြောကြ၏။ အများထင်ချင်သည် ထင်ချင်စရာ ထိုအိမ်မဲကြီးကိုမဆိုထားနှင့်ခြံထဲသို့ ခွေးတောင်မဝင်ရဲ ...

တစ်ခါက ယောင်မှားပြီး ခြံထဲဝင်သွားသည့်ခွေးတစ်ကောင်မှာ ငယ်ငယ် ပါအောင်အော်ဟစ်ပြီးပြေးထွက်လာ၏။ ဘယ်သူကမှအနားမကပ်ရဲလောက်အောင် ချောက်ချားစရာကောင်းသည့် အိမ်မဲကြီးမှာ နေသူတစ်ယောက်တော့ရှိသည်။

ထိုသူကတော့ အရူးမလေးကြာဖြူ ...

အရူးမလေးကြာဖြူက အိမ်မဲကြီးမှာရှိတဲ့လူတွေရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက် ...

အိမ်မဲကြီးကလူတွေ ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် တစ်ဦး ပြီးတစ်ဦးသေဆုံးသွားကြပြီး တစ်ယောက်တည်းရှင်သန်၍ကျန်ခဲ့သူမှာ ကြာဖြူပင်ဖြစ်၏။ ကြာဖြူ ရှစ်နှစ်သမီးလောက်မှာ အိမ်မဲကြီးမှလူတွေတစ်ယောက်မှ မကြတော့ ...

မည်သို့သော သွေးပျက်ထိတ်လန့်စရာတွေ ကြုံခဲ့သည်မသိ တို့အချို့ တည်းက ကြာဖြူကအရူးမလေးဘဝဖြင့် နေ့လည်ဆို ရွာထဲလျှောက်သွား ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထမင်းစားနေခဲ့သည်။

ကြာဖြူကို ရွာကလူတွေက သနားလည်းသနား ကရုဏာလည်းသနားကာ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြသည်။

ထိုသို့စောင့်ရှောက်သည့်လူများထဲတွင် ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်ခင်ညိုက ဂရုအစိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ညိုက ကလေးနှစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမတစ်ယောက်ကြီး ခြံလေးစိုက် ကြိုလျှင်ဝမ်းဆွဲသည်အလုပ်ကိုလုပ်ကာ အသက်မွေးသွားခြင်းသည်

ကြာဖြူကလည်း ဒေါ်ခင်ညိုကိုခင်သည်။ ဒေါ်ခင်ညိုပြောလျှင်ရသည် အရူးမလေးပေမယ့် ဆိုးဆိုးရွားရွားအော်ဟစ်နေလာမျိုးမဟုတ်တော့

ရွာထဲကခင်ကြသည်။

ကြာဖြူက တစ်ခါတရံ ကလေးများနှင့်ဆော့ကစား၍နေတတ်သလို တစ်ခါတလေ ရွာပြင်နံ့သာကုန်းပေါ်ရှိ ရွှေနံ့သာလွမ်းစေတီလေးရင်ပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ပဲခူးရိုးမတောတန်းကြီးကိုကြည့်၍ မျက်ရည်များကျလျှင် ကျနေတတ်သည်။

ကြာဖြူကို ဘယ်လိုမေးမေးမပြောတာကတော့ အိမ်မဲကြီးထဲက နာနာဘာဝတွေအကြောင်းနှင့် ပဲခူးရိုးမတောတန်းကြီးကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျရသည့် အကြောင်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။

အခုဆိုလျှင် ကြာဖြူအသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်တောင်ကျော်ပြီလေပြီ ...

အရွယ်ရောက်လာတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အရပ်တို့ထွက်လာသလို ဖြူဖွေးနေသောအသားအရည် လှပသည့်မျက်နှာပေါက်တို့မှာ ထူးခြားစွာလှပနေပေမယ့် စိတ်မနှံ့သူလေးမို့ ဘယ်ယောက်ျားကမှစိတ်မဝင်စား ...

ထို့အတွက်ကြောင့် ကြာဖြူဘဝအန္တရာယ်ကင်းလို့နေလေသည်။

“ဟေ့ ... တော်ပြီနော် ... နောက်နေ့မှ ... အစ်မတော်ဆက်ပြီး အသုံးတော်ခံပါမယ်”

“နောက်တစ်ပုဒ်လုပ်ပါဦး အစ်မကြာဖြူရယ် အစ်မကြာဖြူကဝဂ ကြည့်ကောင်းလွန်းလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

ကြာဖြူမောလွန်း၍ ကတာကိုရပ်လိုက်တာကို သံချောင်းကပြောလိုက်ရာ ကျန်ကလေးများက ဝိုင်း၍အော်လိုက်ကြသည်။

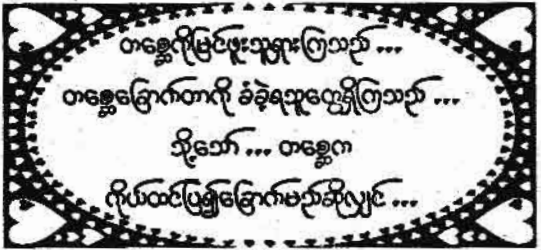
ကြာဖြူက ...

“ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲတော်လိုက်ကြပါတော့ ... ”

ပြောကာ အိမ်မဲကြီးရှိရာ ခြံထဲသို့ပြေးဝင်လို့သွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

တစ္ဆေကိုမြင်ဖူးသူများကြသည် ...
တစ္ဆေမြောက်တက်ကို ခံခဲ့ရသူတွေရှိကြသည် ...
ဘို့သော် ... တစ္ဆေက
ကိုယ်ထင်ပြု၍မြောက်မည်ဆိုလျှင် ...

အခန်း(၂)

ထန်းထောင့်ကလေး

“သူကြီး - ကြာဖြူလေးတောင်အရွယ်ရောက်လာပြီနော်”

ဆယ်စိမ်းမှူးကိုသာချိုက သူကြီးကိုပြောလိုက်ရာ သူကြီးကရေခွေးကြမ်း
သောက်နေရင်းမှ ခွက်ကိုအောက်သို့ချလိုက်ပြီး ...

“ဘာလဲကွ ... သာချိုရဲ့ မင်းစကားက အရင်းမရှိအဖျားမရှိ၊
ဘာကိုဆိုလိုတာတုန်း”

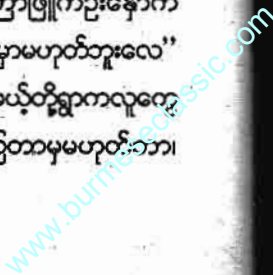
“သူကြီးကလည်းဗျာ ကျုပ်ကသဘောရိုးနဲ့ပြောတာပါ အရွယ်ရောက်
လာတော့ သူ့အတွက်အန္တရာယ်တွေ ဘာတွေရှိမှာစိုးလို့ပါ”

ကိုသာချိုကပြောတော့ သူကြီးကခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း တွေးကာ
ညှိုးစားနေသည်။

“လူဆိုတာပြောလို့မရဘူးမလား သူကြီးရဲ့ ကြာဖြူကဦးနှောက်
မကောင်းတော့ သူ့အန္တရာယ်ပေးမယ့်လူ မပေးမယ့်လူကို သိမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“မင်းပြောတာ မှန်တော့မှန်ပါတယ် သာချို ဒါပေမယ့်တို့ရွာကလူတွေ
အကြောင်း မင်းလည်းသိတာပဲ မဟုတ်တာဆိုဘာမှလုပ်ကြတာမှမဟုတ်ဘာ၊

ကြာဖြူကိုလည်း ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ကြတယ်လေ”

သူကြီးကပြောတော့ ဆယ်အိမ်မှူးကိုသာချိုက ...

“နေ့ဘက်ကအရေးလား သူကြီးရယ်၊ ညဘက်ဆိုတယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ ... သာချို မင်းကစိုးရိမ်လွန်နေပြီ ကြာဖြူက ညဆိုအိမ်မဲကြီးမှာ အိပ်တာလေ၊ အိမ်မဲကြီးရှိတဲ့ခြံကိုတောင် ဘယ်သူဝင်ရဲလို့လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ တွာ ... ”

ကိုသာချိုစဉ်းစားလိုက်သည်။ သူကြီးပြောတာလည်းမှန်နေပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်တယ် သူကြီး၊ တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ် နာနာဘာဝတွေဟာ အရှူးတွေကိုဘာမှမလုပ်ဘူးထင်တယ်နော်”

“ဟာကွာ ... အဲဒီအိမ်မဲကြီးက နာနာဘာဝတွေက သူ့အဖေအမေ နဲ့အဘိုးအဘွားတွေဆိုတော့ သူ့ကိုဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ”

သူကြီးစကားကမှန်နေပြန်တော့ ကိုသာချိုဘာမှမပြောသာတော့ ... သူ့ရှေ့လက်ဖက်ပန်းကန်ထဲမှ လက်ဖက်ကိုဖွန်းနှင့်ကလောကာယူစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ...

“အခုတလော ရွာမှာဘာတွေထူးခြားသေးလဲ ကိုသာချို”

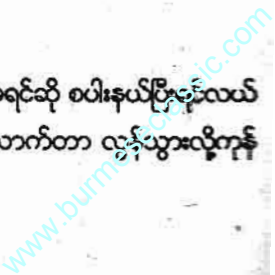
“ထူးထူးခြားခြားရယ်လို့တော့ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ဟိုတစ်ညက ထောင် စပါးနယ်ပြီးပြန်လာတော့ အိမ်မဲကြီးကအော်သံတွေကြားတယ်တဲ့ ... ”

“ဟင်”

သူကြီးအံ့သြသွားသည်။ ထောင်ကအရက်သမား သူထင်ရာမြင်ရာကို လျှောက်ပြောတာလည်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။

“ဘယ်ညကလည်း သာချို”

“လပြည့်ညကလေ သူကြီးရဲ့၊ ထောင်ကအရင်ဆို စပါးနယ်ပြီးနောက်လယ်ထဲကတဲမှာပဲ အိပ်တာလေ ... အဲဒီညကအရက်သောက်တာ လွန်သွားလို့ကုန်တာနဲ့ရွာထဲပြန်လာတာ ... ”

“ဘယ်လိုအသံတွေကြားတာလဲ”

သူ့ကြီးကသေချာအောင်မေးလိုက်သည်။ ကိုသာချိုက ...

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ဆိုတဲ့အသံကြားရပြီး အားသေပါပြီ လို့ငယ်သံပါအောင်အော်တဲ့အသံတဲ့ ...

သူလည်းကြောက်ကြောက်နဲ့ သူ့အိမ်ကိုပြေးချလာတာ အိမ်ရောက်တော့ အမောဆို့နေတယ်ဆိုပဲ ... ”

“အင်း ... အရက်သမားစကား ယုံရခက်ဆိုတယ်မလား”

“သူ့ကြီး ... ထင်ကအရက်ကိစ္စလေ သူများတွေလိုပူးရင်ကြားချင်ရာ ကြားတဲ့လူမှမဟုတ်တာ သေချာတိုကြားခဲ့လို့ပြောတယ်”

ကိုသာချိုက သူ့ကြားခဲ့ထမျှကို သူ့ကြီးအားအသေအချာကိုရှင်းပြလိုက် သည်။

သူ့ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်မဲကြီးအကြောင်းကို မသိလို့တော့မဟုတ် ဝါ။ သို့သော် ရပ်ရွာအုပ်ချုပ်သည့်သူ့ကြီးဆိုတော့ အများထင်ကြေးပေးတာကို

လိုက်ယုံ၍ရတာမဟုတ် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရသည်မဟုတ်ပါလား ...

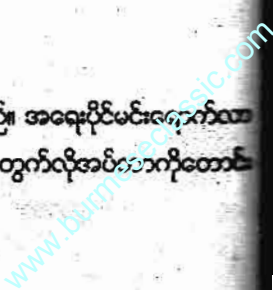
“အေးကွာ ... အိမ်မဲကြီးထဲကကြားရတာ ပြဿနာသိပ်မရှိပါဘူး ရပ်ရွာထဲရောက်မလာရင်ပြီးတာပဲ”

“ဪ ... သူ့ကြီးကိုမေးရဦးမယ် ဟိုတစ်လောကအရေးပိုင်မင်း တောအုပ်ဘက်လာမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ သူ့ကြီး”

“အခုရက်ပိုင်းလာမှာ သာချိုရဲ့အရေးပိုင်မင်းလာရင် နေရေးစားရေး အဆင်ပြေအောင်စီစဉ်ရဦးမယ်၊ ရွာထဲကလူတွေကိုလည်းပြောလိုက် လမ်းကအစ အိမ်ထဲအဆုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားကြလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ့ကြီး ... ဟုတ်ကဲ့”

အရေးပိုင်မင်းက သူတို့ရွာကိုလာခဲ့လှသည်။ အရေးပိုင်မင်းကြောက်လာ လျှင် သူ့ကြီးကလိုလေးသေးမရှိအောင် ပြုစု၍ရွာအတွက်လိုအပ်တာကိုတောင် ဆိုမည်ဟုတွေးထား၏။

ရွာက ကလေးတွေကျောင်းတက်လျှင် ထန်းပင်ကုန်းမှာသွားတက်ရသည်။ သူတို့ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းလောက်တော့ရှိစေချင်သည်။

အရေးပိုင်မင်း သစ်ဝန်ထောက်တို့က တစ်နှစ်တစ်ခါဆိုသလို ငိုးမတောထဲရှိ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းသို့ လာလေ့ရှိသော်လည်း သူတို့ရွာမှာမတည်းကြား

အခုတော့ ...

ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိ သူတို့ရွာမှာတစ်ညအိပ်တည်းမည်ဟု အကြောင်းကြားထားသည်။

အရေးပိုင်မင်းလာတုန်း ရွာအတွက် ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းဆောက်ခွင့်ရအောင် တောင်းဆိုလိုက်မည်ဟု သူကြီးတွေ့ထားလိုက်တော့သည်။

ရွာအနောက်ဘက် ထန်းတောထဲမှာ သံနိုင် ငတံ ခွေးဆိုးတို့သုံးယောက် ထန်းညောင်ကို တစ်မြူးပြီးတစ်မြူးသောက်ကာ မူးရမ်းလို့နေကြသည်။

“ကိုကြီးသာစန်း နောက်တစ်မြူးလောက်လာချပေးစမ်းပါ ပဲကြီးလှော် ထည်းယူခဲ့နော်”

သံနိုင်က အာလေးလျှာလေးဖြင့် ထန်းပင်ပေါ်ကဆင်းလာသည် ကိုသာစန်းက ...

“မင်းတို့များနေပြီ သံနိုင် မနက်တည်းကသောက်နေတာ နည်းမှာ မနည်းတာ”

“ဟာ _ ပိုက်ဆံပေးသောက်တာ ဘယ်လောက်သောက်သောက်ဖို့ ချမှသာသာချစမ်းဗျာ”

“ဟင်း”

ကိုသာစန်းက သက်ပြင်းကိုချကာ ခေါင်းကိုခါလိုက်သည်။

သံနိုင်ကမူးလျှင်သွေးဆိုးပြီး ထင်ရာလုပ်တတ်ကာစဉ်းစားဉာဏ်ပေး တော့ ...

မိတာများက ရွာမှာလယ်ပိုင်ယာပိုင်တွေနဲ့ဆိုတော့ စီးပွားရေးချောင်လည် ကြသလို သံနိုင်အဖေ ကိုဘခင်ကသစ်ပွဲစားအလုပ်ဖြင့် ဝင်ငွေကောင်းနေတာ

ပိညာနုခန္တိစိတောကံ ဒန္တာရိမင်းသမီး

ကြောင့် သူတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား သံနိုင်ကရွာမှာထင်တိုင်ကြိုကြိုလို့နေ
သည်။

“ရော့ ... ဒီအိုးပဲရှိတော့တယ်”

“ဟာဗျာ ... ကိုကြီးသာစန်းကလည်း ဒီထန်းတောက ထန်းရည်
ဒီလောက်ကျတာ မနောက်ပါနဲ့”

“ကျန်တဲ့ ထန်းရည်က ထန်းလျှက်ချက်ဖို့ချန်ထားရတယ်ကွ၊ မြို့က
ပွဲရုံကိုဖောက်သည်အပျက်မခံနိုင်ဘူး”

ကိုသာစန်းက ခပ်မာမာပြောတော့ သံနိုင်ငြိမ်သွားသည်။ ကိုသာစန်း
ဆိုတဲ့လူက လူဖြောင့်စိတ်တိုသလို လက်ကလည်းယဉ်လှသည်။

မထင်လျှင်မထင်သလို ထချတတ်တာကြောင့် သံနိုင်တို့အုပ်စုအနည်း
ငယ်ကျွတ်ကြ၏။

ငထုံက ထန်းရည်ကိုအုန်းမုန့်ခွက်ဖြင့် တစ်ခွက်ခပ်သောက်ပြီး ...

“သံနိုင် ဒီရွာမှာဘယ်သူအလှဆုံးလို့မင်းထင်လဲ”

“ငထုံ မင်းကနာမည်နဲ့လိုက်အောင်ထုံတယ်၊ ဘယ်သူရှိမလဲကွ သူကြီး
သမီးခင်တင့်ကအလှဆုံးပေါ့”

ငထုံက မူးမူးနှင့်ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မင်းမှားသွားပြီ သံနိုင် ... ခင်တင့်ကလှတော့လှတယ် ဒါပေမယ့်
သူ့အလှကမပြည့်စုံဘူး အပြည့်စုံဆုံးလှတာ တို့ရွာမှာတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်သူလဲ”

သံနိုင်ကရိဝေသောမျက်လုံးဖြင့် ငထုံကိုကြည့်လိုက်သည်။ ငထုံဘေးက
ခွေးဆိုးကတော့ ခေါင်းအောက်သို့စိုက်လို့နေလေပြီ ...

“ဘယ်သူရှိမလဲသံနိုင်ရဲ့ ... အရှူးမလေးကြာဖြူလေ ဘယ်လေးကံလှ
လိုက်လဲ အပြစ်ပြောစရာဘယ်နေရာရှိလဲ”

“အင်း”

သံနိုင်မျက်လုံးထဲတွင် ကြာဖြူရဲ့ပုံကိုပြေးမြင်လိုက်၏။

“ဒီတစ်ခေါက်မင်းတော်သွားပြီ ငထုံ၊ ကြာဖြူကတကယ်လှတာက
အင်း ... ဒါပေမယ့် သူကရူးနေတော့ခက်တယ်”

သံနိုင်က မူးမူးနှင့်ပြောချင်ရာပြောလို့နေသည်။ ခွေးဆိုးကဝင်၍

“ဟေ့ကောင်တွေ ပေါက်ကရမပြောနဲ့နော်၊ ကြာဖြူအကြောင်းလည်း
သိသားနဲ့ သူ့အိမ်ထဲက နာနာဘာဝတွေက မင်းတို့ကိုကုပ်လာချိုးလိမ့်မယ်”

“သွားစမ်းပါ ခွေးဆိုးရယ် ... နာနာဘာဝ သရဲတစ္ဆေတွေ သံနိုင်နဲ့
တွေ့ရင် လေးဘက်ကုန်းပြီးတောင်ပြေးရဦးမယ်”

သံနိုင်က လေသံမာမာနှင့်ပြောတော့ ခွေးဆိုးလည်း ဘာမှဆက်မပြော
ပဲနေလိုက်သည်။

သူတို့ဝိုင်းထဲက ထန်းရည်အိုးထဲမှာထန်းရည်မရှိတော့ ...

ညနေစောင်းနေကလည်း ညှိလို့လာနေပြီ လူတွေကလည်းမတ်တတ်
တောင်မနည်းရပ်နေရ၏။

“ကိုကြီးသာစန်းရေ ပိုက်ဆံဒီမှာထားတဲ့တယ်ဗျို့ ကျုပ်တို့သွားပြီ”

“အေး ... အေး”

ကိုသာစန်း ထန်းတောထဲမှာ တစ်ယောက်ပခုံးတစ်ယောက်ဖက်ကာ
ထွက်လာကြသည်။

ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျှောက် ယိုင်ထိုးထွက်လာကြရာ ရွာထဲကခွေးတွေ
တောင် သူတို့ကိုမဟောင်ရဲ ဟောင်တဲ့ခွေးကဘဝပြောင်းသွားမှာသေချာသည်

လေ ...

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃)

အိမ်ထောင်စုံကြီး

လကွယ်ညဖြစ်တာကြောင့် မဲမှောင်လို့နေသည်။ ရွာထဲကလူတွေက ညဉ့်နက်အောင်သိပ်မနေကြ မှောင်တာနှင့်မီးခွက်ထွန်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကား ခဏပြောကာ အိပ်ယာဝင်ကြသည်သာဖြစ်သည်။

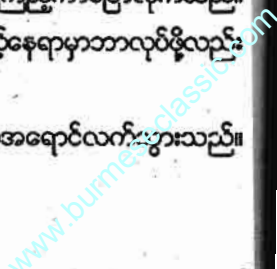
ဒါဟာလည်း ရွာရဲ့လေ့ထုံးစံပါ။ မနက်အရုဏ်တက်တာနဲ့အိပ်ရာက ထ လုပ်စရာရှိတဲ့ ကိုယ်စီအလုပ်ကိုလုပ်ကြသည်လေ ...

ရွာနောက်ပိုင်း ကိုလေးဝရဲ့တဲထဲမှာ သံနိုင်၊ ငထုံ ခွေးဆိုးတို့လုံးယောက် ဇီတောက်အရက်ကို အဝသောက်ပြီး ရွာထိပ်သို့ထွက်လာကြ၏။

“ဟေ့ကောင် သံနိုင် အပြောသာလွယ်တာနော် တကယ်တမ်းကြရင် ခြံနားရောက်တာတောင် လန့်ချင်နေပြီ”

ခွေးဆိုးက လှမ်းမြင်နေရသည့် အိမ်မဲကြီးကိုကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။ “မင်းမလိုက်ချင်နေခဲ့လေ တို့အခုသွားမယ့်နေရာမှာဘာလုပ်ဖို့လည်း ဆိုတာ ဝင်သိတယ်နော် ဟဲ့ ဟဲ့ ...”

သံနိုင်ကပြောတော့ ခွေးဆိုးရဲ့မျက်လုံးတွေအရောင်လက်သွားသည်။ “အေးပါကွာ ... အေးပါ”

ခွေးဆိုးငြိမ်နေလိုက်သည်။ ငထုံက သံနိုင်ဘာလုပ်လုပ်အကုန်လုပ်ပေးမည်သူ သူတို့တွေကဆိုးဖော်ဆိုးဖက်တွေ ရွာထဲမှာ မိဘကပိုက်ဆံရှိတော့တော်ရုံအပြစ်ကို ငွေနှင့်ဖုံးလိုက်သည်လေ ...

အိမ်မဲကြီးရှိတာ ခြံနားရောက်လာတော့ ငထုံက

“အသံမထွက်စေနဲ့နော် တိုးတိုး”

“အေးပါ”

သံနိုင်ကလေသံဖြင့်သာပြန်ပြောသည်။ ခြံတစ်ခုလုံးမြက်ရိုင်းများပေါက်နေသော်လည်း ကြာဖြူအဝင်အထွက်လုပ်ရာ လမ်းကလေးကတော့ဖြောင့်လို့နေ၏။

“ငါကြက်သိန်းတွေထတယ်”

“ဟာ ... ခွေးဆိုးကတော့လုပ်တော့မယ် နိမိတ်မရှိ ... ”

ငထုံကခွေးဆိုးကို လှမ်း၍ဟောက်လိုက်သည်။ ခြံထဲသို့တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာရင်း အိမ်မဲကြီးနားဆီသို့ကပ်ကာလာခဲ့သည်။

အလင်းရောင်မရှိ၍ မဲမှောင်နေသောအိမ်မဲကြီးမှာ တွယ်တက်နေသော နွယ်ပင်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးလို့နေသည်။

“ဂီး ... ”

“ဟင်”

ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ရဲ့ အော်မြည်သံကြောင့်ခွေးဆိုးက သံနိုင်ပခုံးကို ဖက်လိုက်၏။

“ညဉ့်ငှက်အော်တာပဲကွာ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

“အေး ... အေးပါ ... ”

ငထုံက အိမ်မဲကြီးအဝင်တံခါးပေါက်ကို မျက်လုံးဖြင့်ဝှေ့ကာရှာနေသည် တွေ့ပြီဆိုတော့ ...

“ဟိုမှာတံခါး လာအထဲဝင်ရအောင်”

“အေး”

ငထုံကရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ရေနံဆီမီးခွက်ကိုအုပ်ဆောင်းဖြင့်ဆောင်းကာ
တံခါးနားသို့ကပ်လာ၏။

အဲဒီနောက်မှာ တံခါးကိုလက်နှင့်အသာတွန်းလိုက်သည်။

“ကျွန် ... ”

အိမ်မဲကြီး၏ အဝင်အဝတစ်ခုလုံးမဲမှောင်လို့နေသည်။ ငထုံလက်ထဲ
ကိုင်ထားသော ရေနံဆီမီးခွက်အလင်းကြောင့် အလင်းရောင်ရသည့် နေရာတ
စိုက်ကိုမြင်နေရသည်။

“ဟာ ... အထဲကသပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါလား”

သံနိုင်ကပြောလိုက်ရာ ငထုံက ...

“ဟိုအရူးမက ရှင်းထားတာနေမှာပေါ့ အဲဒါကအရေးမကြီးဘူး အရူး
မတိုရှာမယ်”

“အေး”

အတွင်းညှော်ခန်းမှာလိုက်ရှာတော့ အခန်းထောင့်တွင်ခုတင်တစ်လုံးကို
တွေ့ရသည်။

ထိုခုတင်ပေါ်တွင် ကြာဖြူကသူ့ကိုကျောပေးလျှက် အိပ်လို့နေ၏။

“ဟာ ... ဟိုမှာ ကြာဖြူ”

“အေး ... ဟုတ်တယ် အနားကိုဖြည်းဖြည်းသွားနော်၊ တော်ကြာလှန့်
အော်နေဦးမယ်”

“အော်လည်းဘယ်သူတွေကြားမှာလဲ ခွေးဆိုးရယ်အော်ချင်သလောက်
သာအော်ပါစေ သံနိုင်နဲ့တွေ့ရင်ငြိမ်သွားစေရမယ်”

“ယုံပါတယ်ဗျာ ယုံပါတယ်”

သူတို့သုံးယောက် ကြာဖြူအိပ်နေရာခုတင်နားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း
တိုးကပ်လို့လာသည်။

ကြာဖြူကတော့ ဘာမှမသိရှာ အိပ်ပျော်နေရှာသည်။ သံနိုင်တို့တဖြည်း
ဖြည်းနှင့်ကြာဖြူခုတင်နားရောက်လာသောအခါ ငထုံက သံနိုင်ကိုမေး

ဆက်ပြလိုက်သည်။

သဘောက ဆွဲလှည့်လိုက်ဆိုသည့်သဘော _
သံနိုင်က သဘောပေါက်စွာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

ခုတင်ဘေးသို့ကပ်၍ တစ်ခြမ်းစောင်းအိပ်နေသော ကြာဖြူကိုယ်ကို

ဆွဲလှည့်လိုက်ရာ ...

“အမလေး ... ”

“ဟာ ... ”

“ဘာကြီးလဲ”

သုံးယောက်သား မျက်နှာကြီးကိုကြည့်၍ ကြက်သေ့သေလို့သွား
သည်။

အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် မျက်နှာကြီးနှင့်ကြာဖြူဟုထင်ရ
လောက်အောင် ကိုယ်နေကိုယ်ထားတူနေသည့် မိန်းကလေးက ခုတင်ပေါ်မှာ
ထလာသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ”

“ဟာ ... သ ... သ ရဲ ... ပြေး”

ပထမဆုံးသတိဝင်လာတာက ငထုံ _ သံနိုင်ပခုံးကိုပုတ်လိုက်သလို
ခွေးဆိုးလက်ကိုဆွဲကာလှည့်ပြေးလာသည်။ အိမ်တံခါးဝရောက်တော့ အနက်ရောင်
ခေါင်းကြီးက ကန့်လန့်ပိတ်လို့နေသည်။

လွန်စွာချောက်ချားနေစဉ် ခုတင်ပေါ်မှချောက်ချားစရာကောင်းလှသည့်
မျက်နှာနှင့်မိန်းကလေးကသူတို့နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ကပ်လာ၏။

“ငထုံ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုမှလုပ်မနေနဲ့ အခေါင်းကိုကျော်ပြီးပြေးမယ် သံနိုင်”

“အေး”

ငထုံကရှေ့မှ အခေါင်းကိုလွှားခနဲကျော်ကာပြေးတော့ သံနိုင်ကပါ

၂

လိုက်ကျော်၍ပြေးသည်။

ခွေးဆိုးအလှည့်ရောက်တော့ ...

“အား”

ခြေထောက်တစ်ချောင်းက အခေါင်းထဲကျလို့သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ နေကြဦး”

“ဟာ ... ဒီကောင်ကတစ်မျိုး”

သံနိုင်က ခွေးဆိုးလက်ကိုကိုင်၍ ဆွဲလိုက်သည်။

“အ ... အထဲမှာ ပျော့စိစိနဲ့အလောင်းလားမသိဘူး”

“နောက်မှပြော ပြေးမယ်”

ခွေးဆိုးလည်း ကျွံ့နေသည့်ခြေထောက်အပြင်ဘက်ရောက်လာ၍ ငထုံသံနိုင်တို့ပြေးရာနောက်သို့ပြေးလိုက်လာသည်။ အိမ်မဲကြီးထဲမှာတော့ ...

“ဟီး ... ဟီး ... ”

ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှသည့် ရယ်မောသံကြီးထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

သံနိုင်၊ ငထုံနှင့်ခွေးဆိုးတို့ကတော့ နောက်သို့ပင်လှည့်မကြည့်ရဲ ခြံအပြင်ရောက်အောင်ပြေးကာ ရွာထဲသို့ပြေးဝင်လာခဲ့တော့သည်။

နာနာၿာၿာၿာ မကေၿးဆိုးဝါးလို
ခိုၿ်နင်းၿာၿာ နည်းၿာမိုးမိုးမြိၿာ။
ထိုနည်းၿာမိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုး
တန်ပြန်ဖယ်ထုတ်ၿာနည်းမိုး
ၿာပွန်တရုရက်စက်ၿာဟု . . .
ပြောနေကြၿာ။

အခန်း (၄)

ဝေသာနာရုပ်ကြီးလုံး

“အဖေ ... ဟိုအရူးမကြာဖြူကလူမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ ... ”

သားဖြစ်သူသံနိုင်ရဲ့စကားကြောင့် ဦးဘခင်မျက်လုံးပြူးလို့သွားသည်။

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာအဖေ၊ မနေ့ညက သားတို့အိမ်မဲကြီးရိုတဲ့
ခြံနားကပြန်လာတာ ကြာဖြူမျက်လုံးကကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ
အဖေရယ်”

သံနိုင်က သူတို့အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တာကိုတော့မပြော ...

“မင်း မူးမူးနဲ့မြင်ချင်ရာတွေမြင်နေလို့ နေမှာပါ သားရယ်”

“မဟုတ်ဘူး အဖေ ... ငထုံနဲ့ခွေးဆိုးပါပါတယ်အဖေ၊ မယုံရင်သူတို့
ကိုပါမေးကြည့်”

“အင်း ... ”

ဦးဘခင်စိတ်ထဲ ကြာဖြူကိုသံသယဖြစ်သွားသည်။ သူ့သားသံနိုင်က
ဘယ်အရာကိုမှ ကြောက်တတ်တာမဟုတ် ...

အခုတလောအရက်လည်းမသောက် အိမ်ပြုကာအယုတ်တလန်ဖြစ်

တာကြောင့် ဦးဘခင်စိုးရိမ်လာသည်။

“သားပြောတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပါ ကိုဘခင်ရယ်၊ အဲဒီအိမ်မဲကြီးကလူတွေ အသေဆိုးနဲ့သေသွားကြတာမလား ...

အလောင်းတောင်သူတို့ခြံထဲမြှုပ်ထားကြတာလေ၊ အခုရှာနေတဲ့ ကြာဖြူထစ်ယောက်ပဲကျန်ခဲ့တာမလား”

သံနိုင်အမေ ဒေါ်မြအေးကဝင်ပြောတော့ ဦးဘခင်က ...

“အေးလေ အဲဒီတော့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ရွာကိုလည်းဒုက္ခပေးတာပုဂံတိုက် မင်းသားပဲတွေ့ခဲ့တာဆိုတော့ ... ”

“ရှင် သူကြီးကိုသွားပြောပေါ့ နောက်ဆိုရွာကိုပါဒုက္ခပေးချင်ပေးနေမှာ”

“ဟာကွာ လက်တွေ့ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူများသွားပြောလို့ရမလား”

သံနိုင်က သူ့ဖခင် ဦးဘခင်အား ...

“အရှူးမက ကလေးတွေနဲ့အနေများတယ်တော်ကြာ ကလေးတွေကို ထစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှဖြင့်ဗျာ ...

သူကြီးကိုပြောပြီး အိမ်မဲကြီးထဲကအပြင်မထွက်နဲ့လို့ဆိုပြီး လုပ်ထားတာအကောင်းဆုံးပဲ”

“အေးလေ ... ရပ်ရွာဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စဆိုရင် ငါ့သူကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပါဦး”

ဦးဘခင်ကပြောလိုက်တော့ သံနိုင်တို့သားအမိကျေနပ်သွားကြသည်။

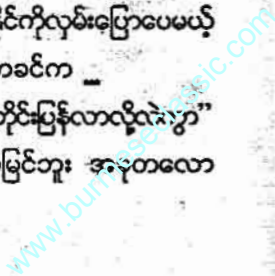
“အမေ ကျွန်တော်ငှာထုံတို့ဆီသွားဦးမယ်”

“ထမင်းစားချိန်ပြန်လာနော်သား အမေသားကိုစောင့်နေမယ်”

ဒေါ်မြအေးက အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသော သံနိုင်ကိုလှမ်းပြောပေးမယ့် သံနိုင်ကလှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဦးဘခင်က ...

“မင်းသားထွက်သွားပြီ ဘယ်တုန်းကမှာတဲ့အတိုင်းပြန်လာလို့လဲ”

“ရှင်ကလည်း ... သားကိုအကောင်းကိုမမြင်ဘူး အခုတလော အလေး ဘယ်လောက်လိမ္မာနေလဲ”

“အေးဟေ့ _ မင်းသားက ခွေးပြီးကောက်ကည့်တောက်စွပ် ကောင်
အောင်နေရင်ခဏပဲ ပြီးရင်ဆိုးတာပဲမလား”

ဦးဘခင်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားရာ ဒေါ်မြအေးက
မျက်နှာမဲ့ရွဲ၍ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

သံနိုင် ငထုံကိုသူတို့ထဲသွားကြည့်တာ မတွေ့တာနှင့် ကိုသာစန်းထန်း
တောထဲသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“သံနိုင် မင်းကတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဟိုနှစ်ကောင်ကောမပါဘူး
လား”

“ခွေးဆိုးကတော့ မသိဘူး ကိုကြီးသာစန်းရေ ... ငထုံကိုသူတဲသွား
ကြည့်တာမတွေ့ဘူး ... သူတို့မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်းအဝသောက်ရတာပေါ့
ထန်းရည်တစ်မြူချရာ”

“အေး ... ”

သံနိုင်က ဝါးစားပွဲမှာဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကိုသာစန်းထန်း
ရည်ဆိုင်မှာ ထန်းရည်သောက်သူတချို့နှင့် စည်ကားလို့နေသည်။

သံနိုင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းထန်းရည်သောက်လိုက် ပဲကြီးလှော်
ဝါးလိုက်လုပ်နေသည်။

“ဒီရွာကအိမ်မဲကြီးမှာ သရဲရှိတယ်လို့ပြောတယ်”

“ရွာထိပ်က အိမ်မဲကြီးကိုပြောတာလား”

“အေး”

သံနိုင် နောက်ဘက်ပိုင်းကပြောနေသည့် စကားကိုကိုကြားနေရသည်။

သံနိုင်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့် လူများဖြစ်တာကြောင့် တခြားရွာသားတွေပဲဖြစ်မည်ဟုတွေးထင်လိုက်သည်။

ဘာတွေဆက်ပြောမလဲ နားစွင့်နေလိုက်၏။

“သရဲတစ္ဆေများကွာ တို့ဆရာကအေးဆေးပဲ ဆရာ့ကြိမ်လုံးနဲ့ထိရင် ဘယ်အကောင်မှမခံနိုင်ပါဘူး”

“မင်းဆရာက ဘာဆရာလဲ”

တစ်ယောက်ကမေးတော့ ကျွန်တစ်ယောက်က

“ဂိုဏ်းဆရာကွ အရမ်းစွမ်းတာ မင်းမယုံရင်လိုက်ခဲ့၊ ဆရာ့ရဲ့ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့နိုက်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့သရဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်ကိုကျသွားတာ”

“မင်းဆရာက တကယ်စွမ်းတယ်ပေါ့”

“စွမ်းတာပေါ့ကွာ ဘာလဲမယုံလို့လား”

ထန်းရွယ်ဖူးဖူးနဲ့တစ်ဘက်ဝိုင်းကအသံက ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။

“စွမ်းတယ်ဆိုရင် ဒီရွာထိပ်ကအိမ်မကြီးမှာ တစ်ညအိပ်ခိုင်းကြည့်ကွာ မင်းဆရာကပဲတစ္ဆေကိုနှိမ်နင်းမလား၊ တစ္ဆေသရဲတွေကပဲ ပိညာဉ်နှုတ်သွားမလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“ဘာလဲကွ မင်းကငါ့ဆရာကိုအထင်သေးတာလား”

စကားဝိုင်းကတဖြည်းဖြည်းအရှိန်မြင့်လာရာ ဒေါသတွေပါလာသည်။

ထိုစဉ် ...

သံနိုင်ခေါင်းထဲ ရုတ်တရက်အကြံတစ်ခု လက်ခနဲပေါ်လို့လာသည်။

ထို့ကြောင့် ...

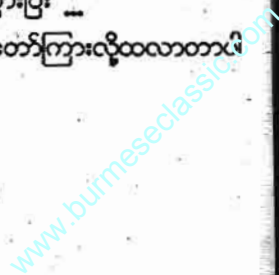
သူထိုင်နေသည့်နေရာမှထ၍ ထိုဝိုင်းသို့သွားပြီး ...

“ဒီကနောင်ကြီးတို့ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော်ကြားလို့ထလာတာပါ

ထိုင်မယ်နော်”

“ဪ ... အေး ... ထိုင်ပါ”

သံနိုင်က သူတို့ဝိုင်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နောင်ကြီးပြောတဲ့ သရဲတစ္ဆေနိုင်တဲ့ဆရာဆိုတာ တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ကွ ... ငါ့ညီက ဘာစမ်းချင်လို့လဲ”

“ဆရာရှိသည်ဆိုသည်တစ်ယောက်က သံနိုင်ကိုမေးလိုက်သည်။

“အိမ်မဲကြီးထဲမှာ နာနာဘာဝတွေတကယ်ရှိတာပျ။ ကျွန်တော့်လက်တွေ့ပဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အဲဒီအိမ်မဲကြီးညဘက်အိပ်တဲ့အရူးမက နေ့ဘက်ဆို အကောင်း ညဘက်ဆိုကြောက်စရာ မျက်နှာကြီးဖြစ်သွားတယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ကလက်တွေ့သမား မယုံလို့ ညဘက်ဝင်ကြည့်တော့ ဟာပျာ ပြောရင်းကြက်သိန်းထလာတယ်”

လူစိမ်းနှစ်ယောက်က သံနိုင်စကားကို ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ တစ်ယောက်က ...

“အရူးမက နေ့ဆိုရွာထဲမှာရှိလား”

“ရှိတယ် ဆရာသာခေါ်လာခဲ့ပျာ အဲဒီအိမ်ထဲက သရဲတစ္ဆေတွေကို အပြတ်ရှင်းမယ်”

“ရတယ် ... အစ်ကို ဆရာကဒါမျိုးကိုပိုပြီးတော့စိတ်ဝင်စားတယ်။ သင်္ချိုင်းတွေမှာတောင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့တာ”

တစ်ယောက်က အားရပါးရပြောတော့ ကျန်တစ်ယောက်က ...

“ငါ့ညီ ဒီရွာသားမလား နာမည်က ... ”

“သံနိုင်လို့မေးလိုက် တစ်ရွာလုံးသိတယ်။ ဆရာသာခေါ်လာစမ်းပါဗျာ”

“စိတ်ချ ငါ့ညီ ခေါ်လာမယ်။ အစ်ကိုနာမည်ကမျိုးမြင့် သူ့နာမည်က ဇော်ကြီး ပေါက်ကုန်းရွာက ... ”

“ဟုတ်ပြီ သောက်အစ်ကို အဝသာသောက် ကျသလောက်ကျွန်သော် ချင်းမယ်။ အင်း _ အိမ်မဲကြီးကဟာတွေ ထမင်းသာဝအောင်စားထားဟေ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သံနိုင်ကကြွေးကြော်လိုက်တော့ ပေါက်ကုန်းရွာသားနှစ်ယောက်က

အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ငါ့ညီက အိမ်မဲကြီးကသရဲတစ္ဆေတွေကိုအတော်မှန်းနေတာပဲ”

“မှန်းတာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုခြောက်လွှတ်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့

သေတယ်”

“အေးကွာ ... ငါ့ညီဆန္ဒပြည့်စေရမယ်”

သံနိုင်က ပေါက်ကုန်ရွာသားနပ်ယောက်နှင့် ထန်းရည်ကိုတစ်ပြုပြီးတစ်

ပြုသောက်ကာနေတော့သည်။

အခန်း (၅)

ထမ္မာ့ဘယ်ထုံးတမ်း

အရေးပိုင်မင်းအခုမနက်ရောက်မည်ဆိုတော့ သူကြီးနှင့်အတူဆယ်အိမ်
မှူးများ ဦးဘခင်ကဲ့သို့ရွာများနားဖုံးများကရွာထိပ်မှာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်
ပြီး ထွက်ကြိုကြသည်။

“အရေးပိုင်မင်းရောက်လာရင်တော့ ရွာအတွက်စာသင်ကျောင်းလေး
တစ်ကျောင်းဆောင်ခွင့်ရဖို့တောင်းရမယ်”

“အရေးပိုင်မင်းတို့စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီလားသူကြီး”

ဦးဘခင်ကမေးတော့ သူကြီးက ...

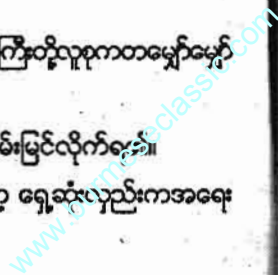
“စီစဉ်ပြီးပြီ ကိုဘခင်၊ ကြက်၊ ဝက်၊ အမဲအစုံပဲ ချက်အရက်လေး
တောင် ပါသေးတယ်၊ သူတို့လူမျိုးက ယမကာလေးမက်တယ်မလား”

“ဟုတ်တယ် သူကြီး”

ရွာထိပ်ကနေလာမည့် အရေးပိုင်မင်းတို့ကို သူကြီးတို့လူစုကတမျှော်မျှော်
ဖြစ်နေကြသည်။

သိပ်မကြာပါ လှည်းသုံးစီးကိုခပ်ရေးရေးလှမ်းမြင်လိုက်ရင်၊

တဖြည်းဖြည်းနှင့်လူလုံးကွဲအောင် မြင်ရတော့ ရှေ့ဆုံးလှည်းကအရေး

ပိုင်မင်းမစွတာကလစ်ဆင် သစ်တောဝန်ထောက်ဦးလှဖေတို့ကလည်းတစ်ဦး-
အဲဒီနောက်မှာ အရေပိုင်မင်းရဲ့သက်တော်စောင့် လက်နက်ကိုင်ပုလိပ်
ငါ၊ယောက်က လည်းနှစ်စီးပေါ်၌မျှကာပါလာသည်။

ရွာထိပ်ရောက်တော့လည်းများကို ရပ်လိုက်ရာ သူကြီးကအနားသို့
အပြေးအလွှားသွားကြွကြသည်။

“အရေးပိုင်မင်းကြွပါ ခင်ဗျာ၊ ကြွပါ”

“ဟဲ့လို သူကြီးနေကောင်းတယ်နော်၊ မတွေ့တာအတော်ကြာပြီပဲ”
မစွတာကလစ်ဆင်က သူကြီးအားအားပါတရနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ် အရေးပိုင်မင်းရွာမှာ အေးအေးဆေးဆေးနားပါ”

“နားမှာပါ သူကြီးအခုတစ်ခေါက်အလုပ်များတယ် တောထဲကသစ်တွေ
နဲ့ခုတ်လို့ရမယ့် သစ်တွေကြည့်ရအုံးမယ်လေ”

“ကြွပါဗျာ ... ကြွပါ”

သူကြီးကဦးဆောင်ကာခေါ်လာတော့ မစွတာကလစ်ဆင်နှင့် သစ်တော
ဝန်ထောက် ဦးလှဖေတို့ကလိုက်လာစဉ် ရွာထဲဝင်မည်အပြု မစွတာကလစ်ဆင်၏
မျက်လုံးက အိမ်မဲကြီးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“အိုး _ မိုင် _ ဂျေ _ အလွန်လက်ရာမြောက်တဲ့အိမ်ကြီးပါလား”
မစွတာကလစ်ဆင်က ခြံရှေ့မတ်တတ်ရပ်ကာ အိမ်မဲကြီးကိုကြည့်ပြီး

အလွန်သဘောကျနေသည်။

ဦးလှဖေအားလှည့်၍ ...

“ဒီအိမ်ကြီးကို ဒီလိုရွာမျိုးမှာ တခမ်းတနားနဲ့ဘယ်လိုလူတွေက
လာဆောက်ထားတာလဲ”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်မေးလိုက်ရာ ဦးလှဖေက ...

“ကျွန်တော်စုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

“အိုကေ ... ”

ဦးလှဖေက သူကြီးအား ...

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူတွေနေကြလဲသူကြီး မြက်ပင်တွေနွယ်ပင်တွေ နဲ့မရှင်းဘူးလား”

“ပိုင်ရှင်တွေကတော့သေသွားပါပြီ သူတို့ရဲ့သမီးတစ်ယောက်ပဲကျန်ခဲ့ တယ်လေ၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း ဦးနှောက်ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲရှူးနေတယ်”

“ပိုင်ရှင်တွေက ဒီရွာကပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဝန်ထောက်မင်း အရင်ကဒီနေရာကသင်္ချိုင်းမြေဟောင်း ပါ ရွာကိုလူကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး အဲဒီနေရာမှာအိမ်ဆောက်နေခွင့် တောင်းတယ်၊ ကျုပ်အဘသူကြီးလက်ထက်ကပေါ့ ...

တစ်ရွာလုံးဘာမှမလုပ်တဲ့နေရာဆိုတော့ နေချင်လည်းနေခိုပြီး အဘက နှိပ်စွဲလိုက်တယ် ... နောက်တော့အခုတွေ့တဲ့အိမ်ကြီးကို ဆောက်ပြီးနေတော့ ထာပဲ ရွာနဲ့လည်းမရောကြဘူး။

တစ်ရွာလုံးမှာ သူတို့နဲ့အဆက်အစပ် ရှိတာဆိုလို့ ဝမ်းဆွဲသည် အင်အင်ညှို့ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ...

အတော်ချမ်းသာကြတယ် ရွာထိပ်ကနံ့သာကုန်းဘုရားကို ထီးအလစ် ပြန်တင်ပြုပြင်ပြင်ကြတာလည်း သူတို့ပဲ”

“ဪ”

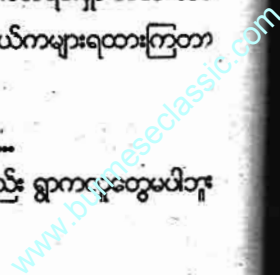
သူကြီးပြောတာကို ဝန်ထောက်မင်းဦးလှဖေတင်မဟုတ် မစွတာ ကလစ်ဆင်ကပင်စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၏။

“အိမ်ဆောက်ထားတဲ့သစ်တွေက သစ်နက်တစ်မျိုးထင်တယ် ဦးလှဖေ ကျုပ်အဲဒီလိုသစ်မျိုးကို နေရာနည်းနည်းမှာပဲတွေ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ် မစွတာကလစ်ဆင် အဲဒီသစ်မျိုးကအရမ်းရှားတယ် တစ် အိမ်လုံးကို သစ်နက်တွေနဲ့ဆောက်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်ကများရထားကြတာ လဲ မသိဘူး”

ဦးလှဖေက သူကြီးကိုမေးတော့ သူကြီးက ...

“ကျုပ်တို့လည်းမသိဘူး အိမ်ဆောက်တော့လည်း ရွာကလူတွေမပါဘူး

ခြားနယ်ကလူတွေလာဆောက်ကြတာ _

သစ်တွေကလည်း ညဘက်လည်းတွေနဲ့ရောက်လာကြတာ ကျုပ်တို့
သားတွေကလည်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင် စိတ်ဝင်စားကြတာမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ”

မစ္စတာကလစ်ဆင်ကပြောရင်း ရွာထဲဆက်ထွက်လာတော့ သူတို့လည်း
ဆောက်မှလိုက်လာကြသည်။

“ကျုပ်ဒီရွာကို ဝင်ရကျိုးနပ်သွားပြီ ကျွန်ုပ်တစ်သက်တာမှာ အခုလို
အိမ်ကြီးမျိုးတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး ...

ကျွန်ုပ်အခုတွေ့ပြီ ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ ကျွန်ုပ်အဲဒီအိမ်မှာ
ထည်းချင်တယ် သူကြီး”

“ဗျာ”

အရေးပိုင်မင်းစကားကြောင့် သူကြီးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ နာနာတာ
တွေ သရဲတစ္ဆေတွေရှိတယ်လို့ပြောရင် အရေးပိုင်မင်းက ဟားတိုက်ရယ်မော
လိမ့်မည်။

“ကျုပ်တို့အိမ်မှာတည်းပါလား အရေးပိုင်မင်းရယ် အိမ်ကလည်း
သူကြီး အရေးပိုင်မင်းလိုအပ်တာအားလုံး ကျုပ်စီစဉ်ပေးလို့လည်းရပါတယ်”

အရေးပိုင်မင်းကပြုံး၍ သူကြီးအားခေါင်းခါရမ်းပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ကျွန်ုပ်ကိုဘုရားသခင်ကပေးတဲ့အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး
အိမ်မဲ့ကြီးမှာပဲကျွန်ုပ်တည်းမယ် သူကြီးစီစဉ်လိုက်တော့ _ ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

အရေးပိုင်မင်းက အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောတော့ သူကြီးခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်။

“အခုတော့ သူကြီးအိမ်လိုက်မှာပါ ရွာကလူတွေနဲ့တွေ့မယ်လေ နှိုအပ်
တာအားလုံးကျွန်ုပ်လုပ်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အရေးပိုင်မင်း အိမ်မဲ့ကြီးကလူမနေတာကြာတော့

အမှိုက်တွေစုန်တွေရှိမှာပဲ ကျုပ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့လည်း တောထဲဝင်ရဦးမှာပဲ ညနေစောင်းမှပြန်လာမှာ ရွာက လူတွေနဲ့တွေ့ပြီးရင်တောထဲသွားမှာ သူကြီးစီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်လို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ”

သူကြီးခေါင်းကိုက်သွားသည်။ အရေးပိုင်မင်းအငြိုအငြင်ကိုသူမခံချင် အရေးပိုင်မင်းက အိမ်မဲကြီးမှာတည်းချင်တယ်ဆိုမှတော့ တည်းခွင့်ရအောင်လုပ် ပေးရမှာပေါ့လေ ...

ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ မှီဖိုနေတာတွေ
ဗဟုတတ်အရာကို တွေ့လိုပါ
တစ်ခါတလေ လူ့ဘဝဗဟုတတ်ဘဝတစ်ခုခုက
ဖန်တီးထားတာကိုတွေ့တဲ့ ... အခါ ...

အခန်း (၆)

ဥဒါန်ကြီးများ

သူကြီးခေါင်းထဲမှာ ပထမဆုံးအတွေးရောက်လာတာက ကြာဖြူ
သူကအိမ်မဲကြီးမှာ ညအိပ်တာဆိုတော့ အရေးပိုင်မင်းညဘက်အိမ်
မဲကြီးမှာ အိပ်လျှင်ပြဿနာရှိသည်လေ - ကြာဖြူကိုတစ်နေရာမှာ သွားအိပ်ဖို့
မှတ်မည်ဟု တွေးလိုက်၏။

စဉ်းစားရင်း - သူကြီးမျက်လုံးထဲမှာ ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်ခင်ညိုမျက်
ကို မြင်လို့လာသည်။

“အင်း ... သာချိုကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

သူကြီးက သာချိုအားလှမ်း၍

“သာချိုရေ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒေါ်ခင်ညိုဆီလွတ်ပြီး ခေါ်
လိုက်ကွာ”

“ဘာကိစ္စလဲ သူကြီး”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွာ ... မင်းကလဲစကားကိုများတယ်”

သူကြီးက ကိုသာချိုကိုလှမ်းဟောကပ်လိုက်တော့ ကိုသာချိုပတ်ပုလုံး
သည်။

သူကြီးကရွာထဲမှ လူငယ်တစ်ချို့ကို သူ့ခြံထဲခေါ်ထားသည်။ အိမ်မဲကြီး
ရဲ့ခြံထဲက အပင်တွေရှင်းဖို့နှင့် အိမ်မဲကြီးထဲဖုံများအမှိုက်များကို ရှင်းခိုင်းဖို့ဖြစ်
သည်။

သိပ်မကြာပါ ကိုသာချိုခိုင်းလိုက်သည့် ဖိုးလုံးက ဒေါ်ခင်ညိုနှင့်အတူ
ရောက်လာသည်။

“သူကြီးကခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်ခင်ညိုရေ တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့ ထိုင်ပါအုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ ”

ဒေါ်ခင်ညိုကသူကြီးထိုင်နေသည့် ခုံတန်းလျားရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“အရေးပိုင်မင်း ဒီရွာမှာနားမယ်ဆိုတဲ့သတင်း ဒေါ်ခင်ညိုကြားမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”

“အရေးပိုင်မင်းက ဘာစိတ်ကူးရလဲမသိဘူး ရွာစိပ်ကအိမ်မဲကြီးမှာ
ညအိပ်တည်းချင်လို့တဲ့”

“ရှင်”

ဒေါ်ခင်ညိုအံ့ဩသွားသည်။ သူကြီးက ...

“ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေ အိမ်မဲကြီးထဲရောက်ဖူးကြတာမဟုတ်ဘူး ရောက်
ဖူးတာဆိုလို့ ဒေါ်ခင်ညိုပဲရှိတယ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အိမ်မဲကြီးရဲ့ အတွင်းဘက်ကအနေအထားတွေ ဘယ်လိုရှိလဲဆိုတာ
သိချင်တာရယ် ဟိုကောင်မလေးကြာဖြူ အရေးပိုင်မင်းရှိတဲ့ညမှာ အဲ့ဒီအိမ်မဲကြီး
မှာ ညအိပ်ဖို့ရယ် ဆိုတာတွေကို ဒေါ်ခင်ညိုနဲ့တိုင်ပင်ချင်တယ်”

ဒေါ်ခင်ညိုက သူကြီးရဲ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး ...

“ကြာဖြူကညဘက် အဲ့ဒီအိမ်မှာအိပ်တယ်လေ ... အဲ့ဒီမှာအိပ်လို့
ဘယ်မှာအိပ်မလဲသူကြီးရဲ့”

“အဲဒါကိုပြောတာပေါ့ အရေးပိုင်မင်းအနောက်အယုတ်ဖြစ်နိုင်သလို မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ကြာဖြူအတွက်လည်းမကောင်းဘူး။ ဒီတော့ဒေါ်ခင်ညို ကြာဖြူကို အရေးပိုင်မင်းမပြန်ခင်အထိ ခေါ်ထားလိုက်ပါလား ...

ဒေါ်ခင်ညိုပြောရင် ကြာဖြူကလက်ခံမှာပါ”

သူ့ကြီးက အကျိုးအကြောင်းရေလည်စာရင်းပြောတော့ ဒေါ်ခင်ညိုက

“ကြာဖြူကို အိမ်ခေါ်ထားတာကိစ္စမရှိပါဘူး အရေးပိုင်မင်းက အိမ်မဲ ပြီးမှာ ညအိပ်တာကောင်းပါ့မလား”

“ဘာလို့လဲ ဒေါ်ခင်ညို”

“ကွန်မက ကြာဖြူတို့ဒါတွေနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတာ သူတို့က အစွဲအလန်း တအားကြီးကြတယ် ရှေးရိုးစွဲတွေပေါ့ သူတို့သေသွားကြတော့ တစ်ယောက်ထဲ တွန့်ခဲတဲ့ ကြာဖြူကိုဘယ်လိုမှစိတ်ချမှာမဟုတ်ဘူး ...

ဒါကြောင့်ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ အဲဒီအိမ်မဲကြီးထဲမှာ ရှိနေမလားလို့”

“တော်တော့ ဒေါ်ခင်ညိုကျုပ်တို့လူမျိုး တွေကသာသရဲတစ္ဆေ နာနာ ဘာဝကိုယုံကြည်ကြတာ သူတို့လူမျိုးတွေက အယုံအကြည်ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ကြီးကပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ညိုကနှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကာမဲပြီးတစ် ချက်ပြီးလိုက်သည်။

“အေးလေ _ သူတည်းမယ်ဆိုတော့ သူ့သဘောပေါ့ တစ်ခုတော့ မှာထားချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ဒေါ်ခင်ညို”

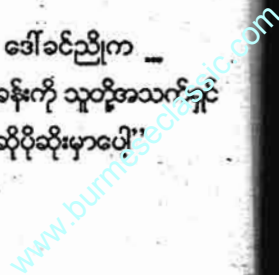
“အိမ်မဲကြီးရဲ့ ဧည့်ခန်းနဲ့ကပ်ရက်အခန်းမှာ မအိပ်ပါစေနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

သူ့ကြီးက မျက်လုံးပြူးကာမေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ညိုက ...

“အဲဒီအိမ်ရဲ့ သခင်ကြီးနဲ့သခင်မကြီးတို့ရဲ့ အိမ်ခန်းကို သူတို့အသက်ရှင် စဉ်ကတောင် ဘယ်သူမှဝင်ခွင့်ရတာမဟုတ်ဘူး။ အခုဆိုပိုဆိုးမှာပေါ့”

“အင်းလေ ... ကျုပ်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်ခင်ညို သူကြီးစကားကုန်လောက်ပြီထင်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး

“ပြန်ဦးမယ် သူကြီး”

“ကြာဖြူကို အခုရက်ပိုင်း အိမ်ခေါ်ထားဖို့မမေ့နဲ့နော်”

“ကျွန်မသိပါတယ် သူကြီးရဲ့ အရေးပိုင်မင်းသာ အိမ်မဲကြီးမှာမတော်

တာတွေမလုပ်မိပါစေနဲ့လို့ မှာလိုက်ပါ”

ဒေါ်ခင်ညိုကပြော၍ ခြံထဲမှထွက်ကာသွားလေတော့သည်။

“ဟော့ကောင်တွေသေချာရှင်းနော် ညကျရင် ဗူးသီးနဲ့ကြက်သား ကာလ
သားချက်နဲ့အဝတွယ်ရမယ်”

ဆယ်အိမ်မှူးကိုသာချို ခြံရှင်းနေသည့်ရွာမှကာလသားလူငယ်များကို
ပြောနေသည်။

လူငယ်များကာလည်း ခြံထဲမှမြက်ရိုင်းများချုံ့နွယ်များကို ရှင်းလင်းကြ
သလို အမှိုက်များကိုမီးရှို့ကြ၏။

လူအင်အားကောင်းကောင်းနှင့်လုပ်ကိုင်တာကြောင့် အလုပ်ကတွင်လှ
သည်။

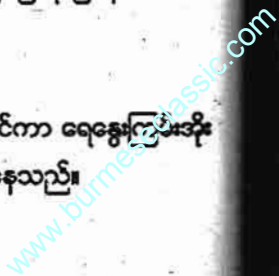
ထိုလူငယ်များထဲမှာတော့ သံနိုင်၊ ငထုံနှင့်ခွေးခိုးတို့မပါကြ။ သူတို့က
တိုသာစန်းထန်းတောထဲရောက်နေကြပြီး _

“အရှေ့ဘက်တော့ ပြီးပြီ သူကြီး”

“အေး _ မင်းကောင်တွေခဏနားခိုင်းလိုက်ဦး ပြီးရင်ခြံနောက်ဘက်
ရှင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး”

သူကြီးကခြံထဲရှိ သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာထိုင်ကာ ရေနှေးကြမ်းအိုး
တစ်လုံးဖြင့် လူငယ်တွေလုပ်တာကိုင်တာကို ကြီးကြပ်နေသည်။

ပိဋကတ်စာတော်က နက္ခတ်ရောင်အစိုး

ခြံကလည်းမရှင်းလင်းပဲထားတာ နှစ်အတော်ကြာပြီဖြစ်တာကြောင့်
ခြံနွယ်များကထူထပ်လွန်းလှသည်။

သို့သော် ...

လူများများနှင့်ရှင်းတော့ ခဏအတောအတွင်းမှာပင် ပြီးလို့သွားသည်။

“သာချိုရေ ... အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်ကွာ အထဲက အမှိုက်သမိုက်
တွေလှဲကျင်းရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီးခြံအနောက်ဘက်ခြံတစ်ခုကျန်နေလို့ ရှင်းဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... ”

ခြံအနောက်ဘက်ခြံကို ကာလသားများဝိုင်းရှင်းနေစဉ် ...

“ဟာ ... အုတ်ဂူတွေ”

ကာလသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လို့လာ
သည်။

သူကြီးလည်းထိုင်ရာမှထ၍ အပြေးသွားကာကြည့်လိုက်၏။ ကိုသာချိုက

“အုတ်ဂူက သုံးလုံးတောင်နာမည်ရေးမထားဘူး”

“အင်း ... ဟုတ်ပါရဲ့”

သူကြီးကိုပြောကာ အုတ်ဂူများကိုကြည့်လိုက်တော့ ဂူသုံးခုလုံးမှာ
အနက်ရောင်များဖြစ်လို့နေသည်။

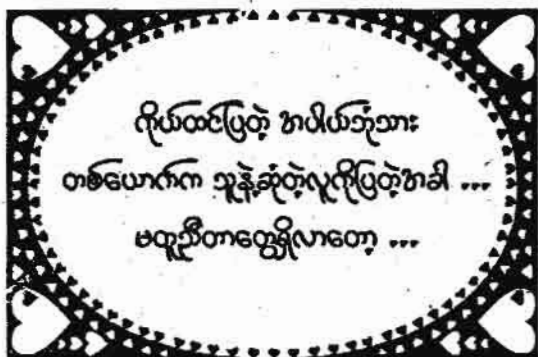
“ဒီအိမ်ကြီးက သေသွားတဲ့လူတွေရဲ့ဂူဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်မယ်သူကြီး ... ဒီအိမ်ကလူတွေသေတာကျုပ်တို့တွေလည်း
မသိရဘူးနော် ဟိုအရူးမကိုမေးလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...

စဉ်းစားစရာက အုတ်ဂူတွေကိုဘယ်သူလာလုပ်ပေးတာလဲဆိုတာ
သူကြီးရဲ့”

“သာချို ... အကြောရှည်မနေနဲ့ သူတို့အကြောင်းတရားနဲ့သူတို့
ထားလိုက်လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး ... ဟုတ်ကဲ့”

အခန်း (၇)

သုန္ဒရီပြင်စာ နာနာသာဝ

“သံနိုင် - သိပ်ဆူဆူညံညံမလုပ်နဲ့နော်၊ အရေးပိုင်မင်းရောက်နေတယ်
ငါတောင်ထန်းရည်ဆိုင်ပိတ်ထားတာကြည့် မင်းတို့အတင်းလာသောက်လို့သာ
ထက်ခံထားတာ”

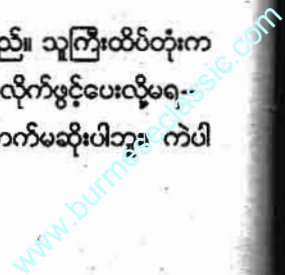
အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည့် သံနိုင်၊ ငထုံ၊ ခွေးဆိုးတို့ကို ကိုသာစန်း
သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟာဗျာ - ကိုကြီးသာစန်းကလည်း ထန်းတောထဲစကားပြောတာ
အရေးပိုင်မင်းကြားမလားဗျ၊ လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် သံနိုင် အပြောမလွန်နဲ့ငါကစေတနာနဲ့သတိပေးတာ မင်း
ထံမှန် ရွာထဲမှာစမ်းကြည့်လိုက် သူကြီးထိပ်တုံးစာမိမှာမဟုတ်ဘူး မြို့ဂတ်တန်း
ရောက်သွားမှာ”

ဂတ်ဆိုတဲ့အသံကြားတော့ သံနိုင်ငြိမ်သွားသည်။ သူကြီးထိပ်တုံးက
သူ့အဖေဖြတ်ပေးလို့ရသည်။ မြို့ဂတ်ကိုတော့ သူ့အဖေလိုက်ဖွင့်ပေးလို့မရ-

“ကိုကြီးသာစန်း ကျုပ်ကခင်ဗျားထင်သလောက်မဆိုးပါဘူး ကဲပါ
နောက်တစ်မြို့လောက်ချပေးပါဦး”

“မင်းတို့များနေပြီတော်တော့”

“လုပ်ပါဗျာ _ ကျုပ်တို့စကားအကျယ်ကြီးမပြောတော့ပါဘူး ဟုတ်တယ် နတ်, cထုံ”

“အေး”

ကိုသာစန်းလည်းလက်လျှော့လိုက်သည့်ပုံဖြင့် _

“ထားတော့ကွာ _ ဒီတစ်ဖြူပြီးရင်ပြန်တော့ ငါလည်းနားတော့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

သံနိုင်တို့က သဘောတူတာကြောင့် ကိုသာစန်းကထန်းရည်တစ်ဖြူ

တို့လာချပေးသည်။

သိပ်မကြာပါ ထိုထန်းရည်ကုန်တော့ သုံးယောက်သားပိုက်ဆံရှင်း၍

ထပြန်လာသည်။

“သံနိုင် ရွာထိပ်တော့မသွားနဲ့ကွာ”

“ဘာလို့လဲ ခွေးဆိုး”

“သူကြီးနဲ့ ရွာကလူတွေဟိုခြံကြီးကိုရှင်းနေတယ်”

“ဟေ ... အဲဒါဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ တို့ပါဝိုင်းရှင်းပေးနေဦးမယ်”

ခွေးဆိုးစကားကို သံနိုင်သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“နဲ့သာကုန်းဘုရားဘက်သွားမယ်ကွာ”

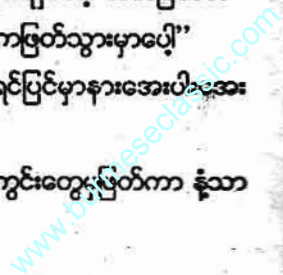
“ဟာ _ ဘုရားသွားရင် ရွာထိပ်ကဖြတ်သွားရမှာပေါ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“သံနိုင်ကလည်း နဲ့ပါကွာ၊ လယ်ကွင်းထဲကဖြတ်သွားမှာပေါ့”

“အေး ... ကောင်းတယ် cထုံ၊ ဘုရားရင်ပြင်မှာနားအေးပါအေး

အိပ်လို့ရတယ်”

သုံးယောက်သားသဘောတူစွာဖြင့် လယ်ကွင်းတွေ့ပြတ်ကာ နဲ့သာ

ကုန်ဘက်သို့လျှောက်လာသည်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်အရောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သူတို့အံ့ဩသွားကြ၏။

“ဟာ ကြာဖြူ ဘုရားရှိခိုးနေပါလား။ ဟေ့ကောင် သံနိုင် လှုပ်ရှားလိုက် ဒီနေရာမှာဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“အေး”

ငထုံနှင့်ခွေးဆိုးကမြှောက်ပေးလိုက်သည်။

“ငထုံ - ကြာဖြူကအဝတ်အစားအသစ်တွေနဲ့ တယ်ဟုတ်နေပါလား”
သူတို့ကိုကျောပေးလျှက် ဘုရားရှိခိုးနေသည့်ကြာဖြူက သူတို့သုံး ယောက်ကိုမမြင် ဘုရားကိုအာရုံစိုက်ကာရှိခိုးနေ၏။

ဝတ်ထားသည့်အဝတ်အစားကလည်း အပေါ်ရင်ဖုံးအင်္ကျီအဖြူ ထမိန် ယောက်ရောင်အညိုနှင့်ဖြစ်သလို နက်မှောင်လှသည့် ဆံပင်တို့ကိုဖြန့်ကာချထား သည်။

“လှလိုက်တာ ကြာဖြူရယ် မောင်ကြီးရင်ကိုစွဲသွားတာပဲ”

သံနိုင်ကလေသံတိုးတိုးနှင့် နောက်ပြောကာပြောတော့ငထုံက -

“လုပ်မနေနဲ့သွားမှာသာသွား ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရခဲတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ တို့မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေမယ်”

ခွေးဆိုးနှင့်ငထုံမြှောက်ပေးရာ သံနိုင်ကအားရှိသွားပြီး ဘုရားရှိခိုးနေ သည့် ကြာဖြူနားသို့ ခြေတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာသွားသည်။

ကြာဖြူကတော့မသိရှာ -

အနားရောက်တော့ သံနိုင်ကလေသံတိုးတိုးနှင့် -

“ကြာဖြူလေး”

“ဟင်”

“အမလေး”

သံနိုင်ရဲ့အသံက ငယ်သံပါလို့သွားတော့သည်။ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်

သည် မျက်နှာကြီးကကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှသည်။

အိမ်ခံကြီးတွင် ညဘက်တွေ့ခဲ့ရသည့် မျက်နှာကြီးလည်းဖြစ်တာကြောင့်
ထပ်ရိုးတည်းလှည့်၍ပြေးရာ ငတံနှင့်ခွေးဆိုးလည်း လှမ်းတွေ့တာကြောင့်သိနိုင်
အောက်က အားသွန်ပြေးလိုက်လာတော့သည်။

“စားကောင်းရဲ့လားအရေးပိုင်မင်း အားရပါးရသာစားစမ်းပါ”

သူကြီးရဲ့ဧည့်ဝတ်ကျော့က လွန်ကဲလို့နေသည်။ အရေးပိုင်မင်း မစ္စတာ ကလစ်ဆင်က ထမင်းမစားမှီချက်အရက်ကလေး မှီဝဲထားတာကြောင့် အာသွယ် လျှာသွက်ဖြစ်လို့နေ၏။

“သူကြီးတို့ရွာမှာ စာသင်ကျောင်းဆောက်ခွင့်အတွက် ကျွန်ုပ်ပညာစစ် ကိုပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရေးပိုင်မင်းရယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာက ကလေးတွေ ကို ကျွန်ုပ်ကစာသိပ်တတ်စေချင်တာ”

သူကြီးက အားရပါးရပြောတော့ အရေးပိုင်မင်းမစ္စတာကလစ်ဆင်က

“သူကြီးသိပ်တော်တယ် ကိုယ့်ရွာက ကလေးတွေကိုစာသိပ်တော်ချင်တာ ကောင်းတဲ့အလုပ်မလား ...

ပညာတက်ရင် ရွာလည်းတိုးတက်လာမယ် မကောင်းတဲ့အလုပ်မလုပ်ကြတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အရေးပိုင်မင်းရယ် ဝန်ထောက်မင်းလည်း စားနပ် အားနာစရာမလိုဘူး”

“ရပါတယ် သူကြီး ရပါတယ်”

သစ်တောဝန်ထောက်ဦးလှဖေက အစားအသောက်မရှိ အနေအေးသလို စကားလည်းနည်းလှသည်။

အရေးပိုင်မင်း ကလစ်ဆင်က ...

“စားပြီးရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟိုဘက်အိမ်မဲကြီးကိုသွားမယ် အိပ်ဖို့အတွက် သူကြီးစီစဉ်ပြီးပြီလား”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပြီးမှသွားအိပ်ပေါ့ အရေးပိုင်မင်းရယ်၊ အရေးပိုင်မင်းတို့အိပ်ဖို့အတွက် ကျုပ်စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

“ကျွန်ုပ်က အိမ်မဲကြီးကိုလေ့လာချင်သေးတာ၊ သူကြီးတို့လည်းလိုက်ခဲ့လေ ဟိုမှာစကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

အရေးပိုင်မင်းစကားကြောင့် သူကြီးပခုံးအနည်းငယ်တွန့်လို့သွားသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်မဲကြီးဆိုညိုပိုင်းသွားရဲတာမဟုတ်။ အခုတော့ ကိစ္စမရှိ အရေးပိုင်မင်းရဲ့ကိုယ်စောင့်အဖွဲ့တွေနှင့်ဆိုတော့ သွားရဲသေးသည်။

“အရေးပိုင်မင်း ရွာကလူငယ်တွေ အရေးပိုင်မင်းအိပ်တဲ့အိမ်မဲကြီးမှာ စောင့်ပေးဖို့လိုသေးလား”

“မလိုပါဘူး ကျွန်ုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ရှိတာပဲ ရပါတယ်”

သူကြီးကြိုတ်ဝမ်းသာသွားသည်။ ရွာကလူငယ်တွေကလည်း ညဘက်အိမ်မဲကြီးမှာတစ်ယောက်မှ နေရဲတာမဟုတ်။

အရေးပိုင်မင်းက စကားပြောလိုက် ထမင်းစားလိုက်လုပ်ရင်း ...

မကြာမီ-

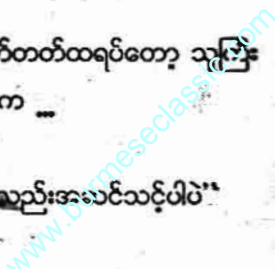
စားသောက်လို့ပြီးသွားသည်။

“ကဲ ... ကျုပ်တို့သွားကြမယ်”

အရေးပိုင်မင်း မစွတာကလစ်ဆင်ကမတ်တတ်ထရပ်တော့ သူကြီးလည်းမတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ အရေးပိုင်မင်းက ...

“အိပ်ရာအတွက်စီစဉ်ပြီးပြီလားသူကြီး”

“ပြီးပါပြီ အရေးပိုင်မင်း ရေနံဆီမီးခွံလည်းအသင့်သင့်ပါပဲ”

“ကောင်းတယ် ကျုပ်ဒီရွာမှာတည်းတာ တကယ့်ကိုကျေနပ်စရာပါ
ကဲ သွားကြမယ်”

အရေးပိုင်မင်းက အိမ်ပေါ်မှဆင်းတော့ သူကြီးကနောက်မှလိုက်ဆင်း
သည်။

အောက်ရောက်တော့ ကိုသာချိုနှင့်ရွာသာမှလူငယ်ငါးယောက်က အရေး
ပိုင်မင်းနှင့်သစ်တောဝန်ထောက်မင်းတို့ကို လိုက်ပို့ရန်စောင့်နေသည်။

“သာချိုရေ တို့တွေအရေးပိုင်မင်းတို့ကို လိုက်ပို့ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး”

ကိုသာချိုတို့က သူကြီးနှင့်အတူအရေးပိုင်မင်းအား အိမ်မဲကြီးဆီသို့
လိုက်ပို့ကြသည်။

အရေးပိုင်မင်းကတော့ အလွန်ချောက်ချားစရာကောင်းသည့်အိမ်မဲကြီး
အကြောင်းကို မသိလို့ပဲလား နာနာဘာဝတွေကိုမကြောက်တတ်လို့လားမသိ
ရွေ့ဆိုကနေ တက်ကြွသောခြေလှမ်းဖြင့် အိမ်မဲကြီးဆီသို့လှမ်းကာသွားနေတော့
သည်။

ထူးဆန်းတဲ့ ဘဝတွေမှာ
ဆန်းကြယ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့အတူ
မျှော်လင့်တဲ့ ကျွတ်လွတ်မှုအတွက်
“ဆုတောင်း” တွေ့ရှိခဲ့ကြပါတယ် ...

အခန်း (၈)

အဝ, ဝင့်ကြွေး

“သမီး ကြာဖြူအိပ်တော့လေ ... မအိပ်ပဲဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”
အိမ်အပြင်ကွပ်ပျစ်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ပါးစပ်ကတတ်တွတ်
တွတ်ပြောနေသည့် ကြာဖြူကိုဒေါ်ခင်ညိုက အိမ်အောက်သို့ဆင်းလာကာပြော
လိုက်သည်။

“မယ်မယ်တို့က ခုလောက်ဆိုကြာဖြူကိုမျှော်နေပြီ ... အမေ”

“သမီးရယ် ... တစ်ညတစ်လေပဲ”

ဒေါ်ခင်ညိုက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ကြာဖြူကဒေါ်ခင်ညိုကိုချစ်သလို
ဒေါ်ခင်ညိုကလည်း ကြာဖြူကိုသမီးအရင်းလိုချစ်သည်လေ ...

“အမေ ... ဟိုး တောင်တန်းကိုကြည့်စမ်းပါ”

ကြာဖြူက ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးကိုလက်ညှိုးထိုးပြရာ ဒေါ်ခင်ညိုက
လိုက်၍ကြည့်သည်။

“ဘာတွေလို့လဲ သမီး”

“အဲဒီတောင်တန်းကြီးတွေကျော်လိုက်ရင် ဟိုဘက်မှာလဲ ငွေနှံသာ

www.burmeseclassic.com

မိနားနိစိစိတော်က ဒုက္ခာရိမင်းသမီး

လွမ်းစေတီလေးရှိတယ်”

“ဟင်”

“ဒီ ... ရွှေနှံ့သာလွမ်းစေတီလေးနဲ့ တစ်နေ့တည်းတစ်ချိန်တည်း တည်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ တည်တဲ့ဒကာတွေကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တည်တာကိုမသိခဲ့ကြဘူး”

“အင်း”

ဒေါ်ခင်ညိုက အလိုက်သင့်“အင်း” လိုက်နေရသည်။ ကြာဖြူက ပြောချင်ရာပြောနေပေမယ့် နားထောင်ကောင်းတဲ့ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ဒေါ်ခင်ညို နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဘုရားတည်ရင်းနှင့်ဒကာတွေက သစ္စာပြုခဲ့ကြတယ် ငွေနှံ့သာစေတီကို တည်တဲ့မင်းသားလေးက သံသရာဘဝအဆက်ဆက်မှာ သူ့ချစ်သူရဲ့လက်နဲ့ သူ့လက်မထိတွေ့ရခင်အထိ ဆွံ့အသူအဖြစ်နေပါစေတဲ့”

“ဟင်”

ကြာဖြူပြောတာတွေက ဒေါ်ခင်ညို ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသည်။

“ရွှေနှံ့သာစေတီလေးရဲ့ ဒကာမလေးကလည်းဆုတောင်းတာပဲ သူ့ချစ်သူ မင်းသားရဲ့လက်နဲ့မထိတွေ့ခင်ထိသူဟာရှူးသွပ်နေပါစေတဲ့”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ... ”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းသားလေးက ပြည်နယ်စားရဲ့သားတော်လေး သူ့ချစ်သူ ရှင်နှံ့သာနဲ့ချစ်ကြိုက်တာကို သူ့ရဲ့ခမည်းတော်ကလက်မခံဘူး ဘာလဲဆိုတော့ ရှင်နှံ့သာတို့မျိုးရိုးက ဒွန်းစန္ဒားမျိုးရိုးလေ ...

ဟိုခေတ်က ဒွန်းစန္ဒားဆိုတာအနုမျိုးပေါ့အမေရယ်၊ သုဿန်စားလုပ်ရတယ်၊ ရှင်နှံ့သာကတော့ မနုပါဘူး၊ ဒါကလည်း အိမ်ထောင်ကျသေးပါ ...

ပြည်နယ်စားက သူ့သားကိုအဆောင်ထဲပိတ် ရှင်နှံ့သာတို့မိသားစု

သည်သတ်မိန့်ထုတ်တော့ ဒီရိုးမကြီးကျော်ပြီးပြေးလာကြတာ ...
 နောက်တော့ လွမ်းစေတီလေးတည်ပြီး ဆုတောင်းခဲ့ကြတယ်လေ
 နှင်နဲ့သာကတော့ ဘယ်ဘဝပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသားလေးကိုမျှော်နေတာ”
 ကြာဖြူကပြောရင်း ပါးပေါ်သို့မျက်ရည်ပူများလိမ့်ကာကျဆင်းလာ
 သည်။

ဒေါ်ခင်ညိုက ကြာဖြူမျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေးရင်း ...

“တိတ်ပါသမီးရယ် မင်းသားလေးလာမှာပေါ့”

နှစ်သိမ့်လိုက်ရာ ကြာဖြူမျက်လုံးတွေအရောင်လက်လို့သွားသည်။

“တကယ်လား အမေ”

“အင်းပေါ့”

“ပျော်လိုက်တာ အမေရယ် မယ်မယ်တို့လည်း ဝမ်းကြွေးတွေမကြာခင်
 ဆက္ကတော့မှာအမေရဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

ကြာဖြူလေးပြောတာကို နားမလည်၍ ဒေါ်ခင်ညိုကမေးလိုက်၏။

“မကြာခင် ငလျင်လှုပ်တော့မှာ အဲဒီကျရင်တန်ခိုးကြီးတဲ့ဘုရားရဲ့

စိန်ပူးတော်ပြေခမှာ အဲဒီစိန်ပူးတော်ပြန်တင်တဲ့ အလှူဒကာက မယ်မယ်တို့ဖြစ်
 မှာလေ ...

စိန်ပူးတော်တင်လျှင်ရင် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အနုဘဝကကျွတ်တော့မှာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်”

“ကြာဖြူတို့ ဘဝအဆက်ဆက်စောင့်ခဲ့ရတဲ့ အခွင့်အရေးပါ အင်း
 မောင်တော် ဘယ်ဘဝကျမှနမတော်ဆီရောက်လာမလဲ မသိဘူးနော်”

ကြာဖြူကရေရွတ်ကာနေသည်။ ဒေါ်ခင်ညိုက ...

“အိပ်ကြမယ်သမီးရယ် အိမ်ထဲဝင်ရအောင်နော်”

“အမေ ... ”

“ဟေ ... ”

“မောင်တော်ရောက်လာရင် ကြုံဖို့ ကြာဖြူပန်းခူးရဦးမယ်”

“မနက်မှူးပါကွယ် အမေပါဝိုင်းခူးပေးမယ်”

“တကယ်နော် ... အမေ”

“အေးပါကွယ် ... လာ အိပ်ရအောင်”

ကြာဖြူကကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ဒေါ်ခင်ညိုနောက်သို့လိုက်လာသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဒေါ်ခင်ညိုအဆင်သင့်ခင်းပေးတဲ့ အိပ်ရာမှာဝင်လှဲရင်း ခဏကြာတော့ အိပ်ပျော်လို့သွားတော့သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလန်မှာဆိုရင် ဒီလိုအိမ်ကြီးမျိုးက သိပ်အဖိုးတန်မှာ”

“ဘာလို့လဲ အရေးပိုင်မင်းရဲ့”

အရေးပိုင်မင်းပြောတာကို သူ့ကြီးကနားမလည်၍မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေက သမိုင်းကိုစိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ ရှေးအဆောက်အဦး၊ အသုံးအဆောင်နဲ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို တအားစိတ်ဝင်စားတာ ...

ဒီအိမ်ကြီးကိုကြည့် ဆောက်ထားတာဆယ်စုနှစ်လောက်ပဲရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ဗိသုကာလက်ရာက နှစ်ရာချီရှိနေသလိုပဲ”

“ကျုပ်တို့တော့ သိပ်နားမလည်ပါဘူး အရေးပိုင်မင်းရယ်”

အရေးပိုင်မင်း မစွတာကလစ်ဆင်ကပြုံးလိုက်ပြီး ...

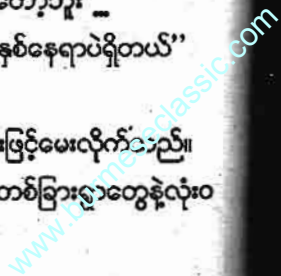
“ကျွန်ုပ် မြန်မာပြည်နေရာတော်တော်များများရောက်ဖူးတယ်၊ ရှေးကျတယ်ဆိုတဲ့ အဆောက်အဦးတွေကို လေ့လာတာမနည်းတော့ဘူး ...

သို့ပေမယ့် ဒီအဆောက်အဦးမျိုးကိုတွေ့ရတာ နှစ်နေရာပဲရှိတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ မစွတာကလစ်ဆင်”

သစ်တောဝန်ထောက်ဦးလှဖေက စိတ်ဝင်တစားဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“ထုံးဖိုအရှေ့ဘက် ရွာတစ်ရွာမှာပါ အဲဒီရွာကတစ်ခြားလှာတွေနဲ့လုံးဝ

မနိုးဘူး။ ကျွန်ုပ်တောင်မှဆိုးတစ်ယောက်နဲ့တော့လည်လိုက်သွားရင်တော့ခွဲတာ”

“ဪ ... ”

“ရိုးမတော့ထဲမှာပြောလို့ရတယ် ထူးဆန်းတာက အဲဒီတစ်ရွာလုံးနဲ့နေကြတာပဲ”

“ဟင်”

ဦးလှဖေ၊ သူ့ကြီးနှင့်နားထောင်နေသူတွေ အံ့ဩသွားကြသည်။

“နုတာလည်းအိမ်ထောင်ကျမှန်ကြတာ လူပျို၊ အပျိုတွေကချောမှချော

ပဲဗျာ၊ သွားတော့လက်မထပ်နဲ့နော် အနုဘဝရောက်သွားမယ် ...

အဲဒီရွာရဲ့ရွာလူကြီးအိမ်က ဒီအိမ်မဲကြီးပုံမျိုးဗျ”

အရေးပိုင်မင်း မစွတာကလစ်ဆင်ပြောတာတွေက ပိုလို့စိတ်ဝင်စားစရာ ဆောင်းလာသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ရောက်လို့မြေပုံကြည့်တော့ မြေပုံထဲမှာ အဲဒီရွာမပါဘူး မှုဆိုးကိုမေးကြည့်တော့ သူလည်းကျွန်ုပ်နဲ့ရောက်တာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ ညီပြောတယ်”

“အရေးပိုင်မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ နှစ်နေရာလို့ပြောတယ် နောက်တစ်နေရာကိုပြောပါဦး”

ဦးလှဖေက စကားကိုထောက်ပေးလိုက်ရာ မစွတာကလစ်ဆင်က

“နောက်တစ်နေရာက သာယာဝတီအရှေ့ဘက်မှာပါ မိုးနိုဆိုတဲ့ရွာလေး ခပ်ရွာပေါ့ အဲဒီရွာကလူတွေကပုံမှန်ပဲ ဒီအိမ်ကြီးလိုဆောင်ထားတဲ့အိမ်ကသာထူးဆန်းတာ”

“ဘယ်လိုထူးဆန်းတာလဲ”

“အဲဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ အိမ်သားတွေဆွံ့အနေကြတာပဲ ... ပြောရရင် နိုင်စရာတောင်မရှိဘူး ...

ဆွံ့အတဲ့လူတွေက နားမကြားကြဘူး၊ မိုးနိုရွာက အိမ်ကြီးကလူတွေက ကြားတယ်”

“စကားမပြောတတ်တာကလွဲရင် အားလုံးပုံမှန်ပဲ အလုပ်လည်းမယ် မယ်ရရလုပ်တာမတွေ့ဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သူတို့လူယုံအဘိုးကြီးတစ်ယောက် ကတော့ တစ်နှစ်ကိုနှစ်ခါလောက်အပြင်ထွက်သွားတာ လနဲ့ချည်ကြာတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ပြောပြလိုက်ရာ အားလုံးစိတ်ဝင်တစားနှင့်နားထောင်နေကြသည်။ သူကြီးက ...

“အရေးပိုင်မင်းတို့ ဒီဧည့်ခန်းမှာပဲအိပ်မှာမလား”

“အင်း ... ဧည့်ခန်းမှာအိပ်တာကောင်းပါတယ်။ မနက်ရောက်မှ တစ်အိမ်လုံးကိုလိုက်လေ့လာတော့မယ် ဦးလှဖေဧရာ ... ”

မစ္စတာကလစ်ဆင်က ဦးလှဖေသဘောကိုမေးရာ ဦးလှဖေကခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဧည့်ခန်းမှာပဲအိပ်ကြတာပေါ့”

ပြောရာ အရေးပိုင်မင်းမစ္စတာကလစ်ဆင်၏ သက်တော်စောင့်ဝန်ထမ်း များက သူကြီးတို့လာပို့ထားသည့် ဖျာ၊ ခေါင်းဦးစောင့်တို့ကို ခင်းပေးကြသည်။ သူကြီးက ...

“ကျုပ်တို့လည်းပြန်ဦးမယ်။ ညဉ့်နက်နေပြီ အရေးပိုင်မင်းတို့လည်း နားလိုက်ကြပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

“သူကြီးနှင့်ဆယ်အိမ်မှူးကိုသာချို လူငယ်တချို့က အိမ်မဲကြီးဆီမှ ပြန်ကလာခဲ့တော့သည်။

ပခုံးပေါ်၌ရှိရက်တရက်ကျလာသည့်
လက်စားပြီးဖြောင့်
လှည့်ဖြည့်လိုက်ရာ ...

အခန်း (၉)

ဒိဋ္ဌိဇာတိ

ညကတဖြည်းဖြည်းနှင့်ပိုနက်လာသည်။ မစ္စတာကလစ်ဆင်း၊ ဦးလှော်နှင့်သက်တော်စောင့်ကိုယ်ရံတော် တချို့အိပ်မောကျလို့နေသည်။

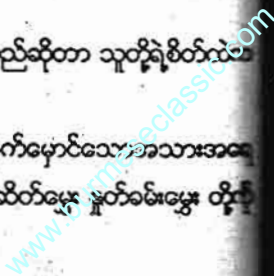
အိမ်အဝင်အဝဆင်ဝအောက်မှာတော့ အရေးပိုင်မင်း၏သက်တော်စောင့် တစ်ယောက်ကသေနတ်ကိုင်ကာ သူ့အလှည့်တာဝန်ကင်းစောင့်လို့နေ၏။ ကင်းစောင့်သည် သက်တော်စောင့်နာမည်မှာ ရာကွက်ဖြစ်သည်။

သူက ဒုတိယမြောက်ကင်းသမား သူ့အရင်ကင်းသမားကတော့ သူ့တာဝန်ချိန်ကုန်သွား၍ ရာကွက်ကိုနှိုးကာ တာဝန်လဲလှယ်လို့သွားလေပြီ။

အရေးပိုင်မင်းက သူ့ရဲ့သက်တော်စောင့်များကို လူမျိုးခြားများကိုထားသည်။ မြန်မာလူမျိုးများကို သူ့စိတ်မချ မြန်မာလူမျိုးတို့ကမျိုးချစ်စိတ်ပြင်းထန်သည်။

သူတို့ကို အခွင့်အရေးရလျှင်ပြန်တွန်းလှန်မည်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့စိတ်ကလဲသိပြီးဖြစ်၏။

“ရာကွက်” ဘင်လားနယ်ကဖြစ်သည်။ နက်မှောင်သော အသားအရောင်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကတောင့်တောင့် မျက်နှာမှာတော့မှတ်ဆိတ်မွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေး တို့ကို

သေသပ်စွာထားသည်။

သူတာဝန်ကျသည့်အချိန်က ညဆယ့်တစ်နာရီမှတစ်နာရီထိဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင်းမှာတော့ အရေးပိုင်မင်းရှိသည့်နေရာကို မည်သည့်ရန်သူမှမလာနိုင်အောင် ဂရုစိုက်ရသည်။

ရာကွက်ထိုင်ရတာကြာတော့ အညောင်းပြေမတ်တတ်ရပ်ကာ လမ်းလျှောက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ရာကွက်နာခေါင်းထဲသို့ ပုပ်အက်အက်အနံ့ဆိုးတစ်ခုဝင်ရောက်လို့လာသည်။

“အု ... အူး ... အူး ... ”

ရွာထဲမှာခွေးအူသံတွေသံပြိုင်ထွက်လာတာကြောင့် ရာကွက် ကြက်သိန်းထလို့သွားသည်။ ခြံထဲကိုလည်း မျက်လုံးဝေ့ကာလိုက်၍ကြည့်လိုက်ရာ ထူးခြားတာဘာမှတွေ့ရ ...

အပုပ်နံ့ကတော့ နှာခေါင်းထဲတွင်ရနေဆဲဖြစ်သည်။

“ရှပ် ... ရှပ်”

ခြေသံတစ်ခုကိုနားထဲတွင်ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင်”

လိုက်ရှာကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ရ ... လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် သေနတ်ကိုအမှောင်ရိပ်ထဲသို့ထိုးချိန်က ရှာဖွေသော်လည်း ဘာကိုမှမမြင်ရသဖြင့် လွန်စွာချောက်ချားလာသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာကြည့်၏။

“ဖတ်”

“ဟင်”

ရာကွက်၏ ပခုံးကိုအေးစက်သည့်လက်ကြီးတစ်ဘက်ကလာရောက်တင်ရာ လန့်လို့သွားသည်။

မျက်နှာကိုတဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“အမလေး ... ”

ရာကွက်လက်ထဲကသေနတ်ပြုတ်ကျလို့သွားပြီး ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တွေ့လိုက်သည့်မြင်ကွင်းက မယုံနိုင်စရာ၊ ရာကွက်အိမ်ထဲသို့အတင်းပြေးကာဝင်လာတော့သည်။

“ဆ ... ဆရာ ... ဆရာ ... ထပါဦး”

“ဟေ ... ”

အရေးပိုင်မင်း မစ္စတာကလစ်ဆင်က ရာကွက်၏နီးသံကြောင့်ထထိုင် ထိုက်သည်။

အရေးပိုင်မင်းနှင့်အတူ တခြားလူများလည်းနီးလာရာ အလွန်တရာ နှလျောက်ချားနေသော ရာကွက်ကိုတွေ့ရသဖြင့်အရေးပိုင်မင်းက

“ဘာဖြစ်တာလဲ ရာကွက် ... ”

“သ ... သရဲ ... ခြံထဲမှာ ... ”

ရာကွက်မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်ပြောရာ အရေးပိုင်မင်းကပြုံး၍

“ရာကွက်ကတော့လုပ်ပြီကွာ မြင်ချင်ရာတွေမြင်ပြီးလျှောက်ပြောနေ

သယ်”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူးအရေးပိုင်မင်း၊ ကျွန်တော်တကယ်တွေ့တာပါ။

နက်နာကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာမပြောနေနဲ့”

“ကဲ ... ရာကွက် ဒီလောက်တောင်ကြောက်နေရင် နောက်ကျတီဘယ်သူ

အလှည့်လဲ”

အရေးပိုင်မင်းက သူ့ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့များဘက်လှည့်ကားမေးလိုက်

သည်။

“ကျွန်တော်အလှည့်ပါ ... ”

“မာမ္မတ်အလှည့်လား ... အေး ... အေး မင်းစောင့်လိုက်တော့ ရာကွက်နားလိုက်ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါအရေးပိုင်မင်း”

မာမ္မတ်ကတော့ ဂူတီဝင်ရန်အသင့်ပြင်ဆင်လို့ထားသည်။ ရာကွက်ကတော့ သူ့တပ်ဖွဲ့တွေကြားဝင်ရောကာအိပ်ရန်ပြင်လိုက်၏။

အရေးပိုင်မင်းက ရာကွက်တို့ဘက်လှည့်၍ ...

“မင်းတို့ ကိုယ်ယုံကြည်ရာဘုရားသခင်ကိုစိတ်မှန်းပြီးတော့သာအိပ်ဘယ်သရဲတစ္ဆေမှမနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူးကြားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါအရေးပိုင်မင်း”

အားလုံးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အရေးပိုင်မင်းက ပြန်၍လှဲနေလိုက်ပြီး မာမ္မတ်ဂူတီစောင့်ရန် အိမ်ပေါက်ဝံမှခြံထဲသို့ဆင်းသွား၏။

မာမ္မတ်စိတ်ထဲမှာ ရာကွက်ကိုလုံးဝမကျေနပ် ... သရဲအခြောက်ခံရသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဂူတီချိန်မစေ့သေးဘဲ အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့သည်။

သူက အခုတော့ နာရီဝက်ပို၍ဂူတီစောင့်ရလေပြီ ...

အိပ်ရေးကလည်း ဝသေးတာမဟုတ်။

တစ်ယောက်တည်းတွေးချင်ရာတွေး၍ သေနတ်ကိုပခုံးမှာထမ်းပြီး လျှောက်လို့နေသည်။

ထိုစဉ် ...

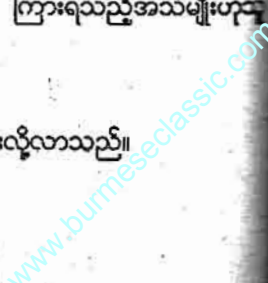
“အု ... အူး ... အူး”

ရွာထဲမှာခွေးအူသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်လို့သွားသည်။ ထိုအသံများကမကောင်းဆိုးဝါးလာလျှင် ကြားရသည့်အသံမျိုးဟုသူ သိထား၏။

“အု ... အူး ... အူး”

ခွေးအူသံတွေက တဖြည်းဖြည်းခြံနှင့်နီးလို့လာသည်။

“ဟင်”

နာခေါင်းဝဋ်လွန်စွာစူးရှသော အပုပ်နံ့ကထောင်းခနဲဝင်လို့လာရာ ကြက်သီးများထလိုသွားသည်။

ရာကွက်လည်းအခုလိုအသံမျိုးနှင့် အနံ့ကိုရခဲလေလားဆိုတာ စိတ်ထဲ သံသယဖြစ်လို့လာသည်။

“ဘုန်း ... ”

“အ ... မ ... လေး”

သူ့ရဲ့နောက်ကျောဘက်ဆီမှ လွန်စွာလေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပစ်ကျသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ခေါင်း ... ခေါင်းနက်ကြီး”

ပါးစပ်ကတုန်ရီနေသောအသံဖြင့် ရေရွတ်ကာအိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်ကာလာ လိုက်တော့သည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး ခေါင်းနက်ကြီး”

ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်အော်ဟစ်လိုက်သည့် မာမွတ်၏အသံ ကြောင့် အိမ်ထဲမှလူအားလုံးနိုးသွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မာမွတ်”

“အိမ် ... အိမ်ရှေ့မှာခေါင်းနက်ကြီး”

အရေးပိုင်မင်းမေးတာကို မာမွတ်ကအိမ်ရှေ့သို့လက်ညှိုးထိုးကာဖြေ လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကတော့ ခက်တာပဲကွာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကဲမင်း ပြောတဲ့ခေါင်းနက်ကြီးဘယ်မှာလဲ ငါလိုက်ကြည့်မယ် _ ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

အရေးပိုင်မင်းကသွားကြည့်မည်ဆိုတော့ အားလုံးမတ်တတ်ထရပ်လိုက် သည်။

“လာ ... သွားကြည့်ကြမယ်”

အရေးပိုင်မင်းက မာမွတ်နှင့်အတူ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ကာပွားတော့ သွန်လူများကလည်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့ကြသည်။

မာမ္မတ်က သူတွေ့ခဲ့သည့်နေရာရောက်သောအခါ ...

“ဟင်”

“ဇော့ကောင်မာမ္မတ် မင်းပြောတဲ့ခေါင်းနက်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ”

“ခုနက ဒီနေရာမှာ”

“ဟာ ... ဒီကောင်ကြောင်တောင်ထောင်နဲ့ အဲဒီနေရာမှာဆိုရှိရမှာပေါ့ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့မြင်ချင်ရာတွေမြင်တယ်နဲ့တူတယ်”

အရေးပိုင်မင်းကအပြစ်တင်ကာပြောတော့ မာမ္မတ်ကသူတွေ့ခဲ့သည့်ခေါင်းနက်ကြီးနေရာကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

အရေးပိုင်မင်းက ...

“တစ်ယောက်ကျူတီစောင့်လည်း တစ်မျိုး။ နောက်တစ်ယောက်စောင့်တော့လည်း နောက်တစ်မျိုး ...

ကဲကွာ ... အကုန်လုံးသာစောင့်ကြ တစ်ယောက်မှမအိပ်ကြနဲ့”

ဒေါသဖြစ်ကာပြော၍ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတို့ဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်ကာသွားသည်။ သစ်တောဝန်ထောက်မင်း ဦးလှဖေက အရေးပိုင်မင်းအား ...

“အရေးပိုင်မင်း ကျုပ်စောစောကအသံကြားမိတယ် အိပ်မက်မက်နေတယ်ထင်လို့”

“ကိုလှဖေရယ် ... အသံကြားရင်တွေ့ရမှာပေါ့ အခုသွားကြည့်တာ ဘယ်မှာတွေ့လို့လဲ”

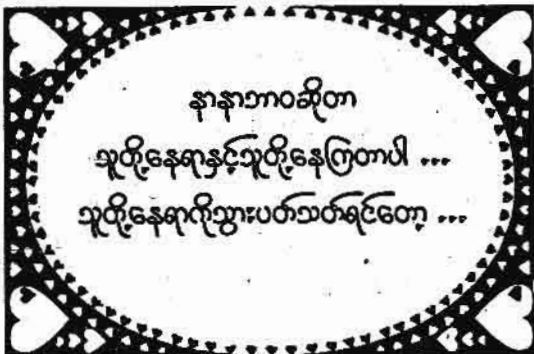
“အရေးပိုင်မင်း သရဲတစ္ဆေ နာနာဘာဝဆိုတာ ခြောက်လှန့်တဲ့လူနဲ့ပဲမြင်စေတာမလား အင်းလေ ဒါတွေကပြောရခက်ပါတယ်”

“ကိုလှဖေ ကျုပ်မယုံလို့မဟုတ်ဘူး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့မကြုံသေးလို့ ကဲပါလေ ... အိပ်ရေးပျက်ပါတယ် အိပ်ကြရအောင်”

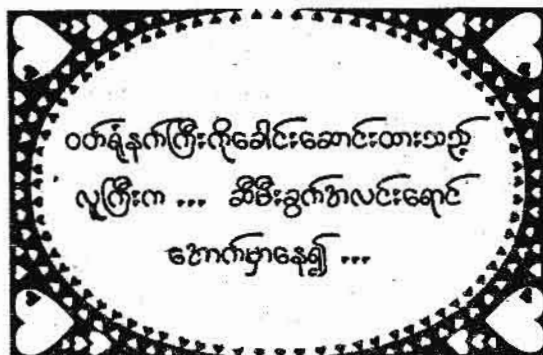
ဦးလှဖေလည်းဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့အိပ်ရာပေါ်လှဲကာအိပ်ဖို့ ကြံစားလိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

နာနာဘဝဆိုတာ
သူတို့နေရာနှင့်သူတို့နေကြတာပါ ...
သူတို့နေရာကိုအားပတ်သတ်ရင်တော့ ...

အခန်း (၁၀)

သတိဝေးသံ

“ဖတ်”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်ပုတ်နှိုးလိုက်သည့် အထိအတွေ့ကြောင့် အရေးပိုင်မင်း
လန့်နိုးကာ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်

အသားအရေကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးကိုမည်းနက်နေသလို ခန္ဓာကိုယ်
ကလည်းတောင့်တင်းလှ၏။ ထူးခြားတာက ခေါင်းတွင်ဆံပင်လုံးဝမရှိဘဲ ပြောင်
လို့နေသည်။

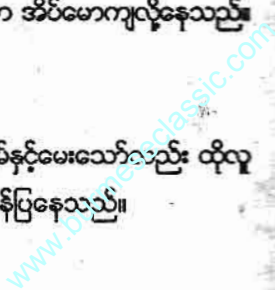
ထိုလူမဲကြီးက မတ်တတ်ရပ်အနေအထားဖြစ်တာကြောင့် အရေးပိုင်
မင်းကထထိုင်လိုက်သည်။

သူ့မလှမ်းမကမ်းမှာအိပ်နေသည့် ဦးလှဖေက အိပ်မောကျလို့နေသည်။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

“ ... ”

အရေးပိုင်မင်းက လေသံစည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်မေးသော်လည်း ထိုလူ
မဲကြီးကမဖြေ သူနှင့်လိုက်ရန်သာ ခြေဟန်လက်ဟန်ပြနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ငါဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

“ ... ”

လူမဲကြီးက အပေါ်ထပ်သို့လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟုတ်ပြီ မင်းရှေ့ကသွား ငါနောက်ကလိုက်မယ်”

“အင်း”

လူမဲကြီးရှေ့မှသွား၍ အရေးပိုင်မင်းနောက်မှလိုက်လို့လာသည်။

ညှို့ခန်းဘေးလှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာရာ မှောင်နေ
သော်လည်း အပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ ဆီမီးဖြင့်ထွန်းထားသည့် အလင်းရောင်
မှိုန်မှိုန်ကိုတွေ့ရသည်။

“ဟင်”

အပေါ်ထပ်တွင် ကျွန်းရောင်တို့ဖြင့်ပြောင်လက်နေသည့် ညှို့ခန်းထဲမှာ
သားနားလွန်းလှသည်။

ထိုင်ခုံများမှာလည်း ကနုတ်ပန်းများဖြင့်အနုပညာမြောက်အောင် ထွင်း
ထုထားပုံမှာ အရေးပိုင်မင်းက သူ့မျက်လုံးများကိုတောင်မယုံချင်ဖြစ်မိသည်။

လူမဲကြီးက အရေးပိုင်မင်းကိုထိုင်ရန် လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာ အဖေ
ပိုင်မင်းက ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လူမဲကြီးကတော့ အရေးပိုင်မင်းထိုင်
ခုံနောက်ကျောတွင် မတ်တတ်ထရပ်ကာနေသည်။

ခြေသံတစ်ခုကိုကြားရပြီးနောက် ဝတ်ရုံနက်ကြီးကိုတတ်၍ ခေါင်းဆောင်း
ထားသည့် လူကြီးတစ်ဦး အရေးပိုင်မင်းရှေ့သို့ရောက်လာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အရေးပိုင်မင်းက

“ကျုပ်ကို ဒီရွာသူကြီးကပြောတယ် ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မနေဘူး

တဲ့ အခုခင်ဗျားတို့က ... ”

ပြောလိုက်ရာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးနှင့်လူက

“ဟား ... ဟား ... ”

အားရပါးရရယ်မောလိုက်ရာ အရေးပိုင်မင်းက

“ခင် ... ခင်ဗျား ... ဘာရယ်တာလဲ ... ”

ဝတ်ရုံနက်ကြီးက ရယ်မောရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

ပြီးနောက် ...

လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်လျက် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ထွက်သွားရန် ပြု

လုပ်ပြသည်။

“ကျုပ်တို့ကို ဒီမှာမနေစေချင်တာလား”

“ ... ”

လူမဲကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ဒီအိမ်မဲကြီးကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ လာတည်းတာပါ”

“ဒုံး”

လူမဲကြီးက ဒေါသဖြစ်ကာ ရုတ်တရက် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

လက်တစ်ဖက်ကလည်း အိမ်အပြင်သို့ထိုးပြနေသဖြင့် ထွက်သွားစေချင်မှန်းသိ

သာတာကြောင့် ...

“ကျုပ် ... ကျုပ်တို့ ... ”

လူမဲကြီးပုံက ခက်ထန်လွန်းလာပြီဖြစ်၍ သူတို့ကို ဒီအိမ်မဲကြီးမှာ

မနေစေလွန်းမှန်း သိသာတာကြောင့် ...

“ကျုပ် ... မနက်ရောက်ရင် ထွက်သွားမှာပါ”

အရေးပိုင်မင်းစကားကြားရတော့ လူမဲကြီးက လက်ပဲ့ရမ်းလိုက်ရာ

အရေးပိုင်မင်း၏လက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကိုင် တာခံရပြီးလာသည့် လမ်းအတိုင်းပြန်လာ၍ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ...

“ဒိုး ... ”

အရေးပိုင်မင်းလဲ တွန်းချခံရသလို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လှန်ကျ သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

အရေးပိုင်မင်းအိပ်ရာကနိုးတော့ နေတောင်အတော်မြင့်လို့နေသည်။

“အရေးပိုင်မင်း ညကကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ဘူးနဲ့တူတယ် အိပ်ရာ ထနောက်ကျတယ်”

အရေးပိုင်မင်းလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကြီးနှင့်ရွာသားသုံးယောက်က သူတို့အဖွဲ့စားသောက်ရန် အစားအသောက်များကိုပြင်ဆင်လို့နေသည်။

“ဟုတ်တယ် သူ့ကြီး ခဏစောင့်ဦး၊ ကျုပ်မျက်နှာသစ်ကိုယ်လက်သန့် စင်လိုက်ဦးမယ်”

“အိမ်ရှေ့ စဉ်အိုးထဲမှာရေအဆင်သင့်ရှိတယ် အရေးပိုင်မင်း”

“ဟုတ်ပြီ”

အရေးပိုင်မင်းက အိမ်ရှေ့ထွက်သွားပြီး မကြာမီလုပ်စရာရှိတာများ လုပ်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။

“ရွာဆိုတော့ ရှိတာလေးနဲ့ညှော်ခံရတာစိတ်မကောင်းဘူး၊ အရေးပိုင်မင်း ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်လေး စားကြည့်ပါဦး”

“ကျုပ်မြန်မာအစားအစာတွေကြိုက်ပါတယ် သူ့ကြီး”

အရေးပိုင်မင်းက သူ့ကြီးကျွေးတာကိုစားရင်း ...

www.burmeseclassic.com

“သူကြီး ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ရာဇဝင်ကိုဘယ်လောက်သိလဲ”

“အတိအကျရယ်တော့မသိပါဘူး သူတို့ကလည်းရွာနဲ့အဆက်အဆံ့ မလုပ်ဘူးလေ ကိစ္စရှိလို့လားအရေးပိုင်မင်း”

“အထူးအထွေတော့မရှိပါဘူး ကျုပ်စိတ်ဝင်စားလို့ပါ ထားပါလေ ကျုပ်တို့အပေါ်ထပ်တက်ကြည့်ရအောင်”

အရေးပိုင်မင်းက သူ့စိတ်ထဲဘဝင်မကျတဲ့ညကအဖြစ်အပျက်ကို သိခွင့် တာနှင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အိမ်မက်မက်တာလား တကယ်ပဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကိုရောက် ခဲ့တာလား စိတ်ထဲသိချင်လာသည်။

“လာ ... သွားရအောင်”

အရေးပိုင်မင်းက ဦးဆောင်ကာအပေါ်ထပ်သို့တက်သည့်လှေကား အတိုင်းတက်လာသဖြင့် သူကြီးတို့လည်း နောက်မှလိုက်ကာတက်လို့လာသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ ...

“ဟင်”

ညကသူထိုင်ခဲ့သည့် ကျွန်းထိုင်ခုံကြီးများကိုမတွေ့ရဘဲ အပေါ်ထပ်ညောင် ခန်းမှာ ဘာပစ္စည်းမှရှိမနေတာကို ထူးဆန်းစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

ညောင်ခန်းရဲ့အနောက်ဘက်မှာတော့ အခန်းပေါင်းများစွာကိုတွေ့ရသလို လည်း အခန်းအားလုံးမှာပိတ်လျှက်ပင်ဖြစ်သည်။

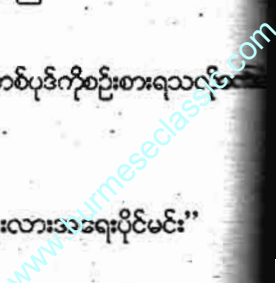
အရေးပိုင်မင်းက ညောင်ခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်၍ ပြတင်းပေါက်အောက် ပေါ်မှ မီးသေနေသည့် ဆီမီးခွက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်း”

ခေါင်းထဲမှာအလွန်ခက်ခဲလှသည့် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကိုစဉ်းစားရသလိုအား လို့နေသည်။

“အောက်ထပ်ကိုပြန်ဆင်းရအောင်”

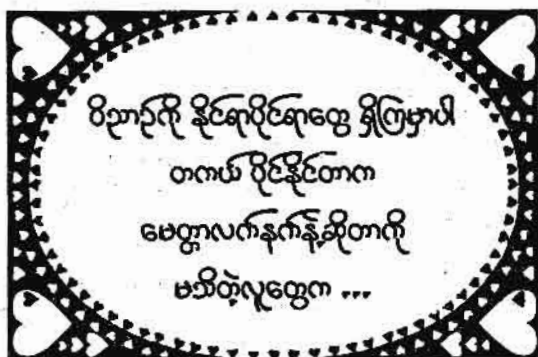
“အနောက်ဘက်တွေ မကြည့်တော့ဘူးလားအရေးပိုင်မင်း”

“မကြည့်တော့ပါဘူး သူကြီး - ဒီအိမ်ကြီးဟာအရမ်းအံ့ဩစရာကောင်း
ထယ် တစ်ညအိပ်ခဲ့တဲ့ကျုပ်အတွက် မကြုံဖူးတဲ့အတွေ့အကြုံရခဲ့တယ် အမှတ်
တရအနေနဲ့ ဒီဆီမီးခွက်လေးကိုကျုပ်ယူသွားမယ်”

အရေးပိုင်မင်းက ဆီမီးခွက်လေးကိုတယုတယုကိုင်ကာ အောက်ထပ်သို့
ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၁)

ဆရာနှင့်နှင်းမည်

အရေးပိုင်မင်းမစွတာကလစ်ဆင်က အိမ်မဲကြီးမှာတစ်ညသာအိပ်၍
ပြန်သွားသောအခါ သူကြီးကရွာထဲရှိရပ်ရွာလူကြီး တစ်ချို့ကိုခေါ်၍ ...

“အရေးပိုင်မင်းကြည့်ရတာ မျက်နှာလဲမကောင်းပဲပြန်သွားတယ် အိမ်
မဲကြီးက ဝိညာဉ်တွေခြောက်လွတ်လိုက်တယ် ထင်တယ်”

ပြောလိုက်ရာ ရွာထဲက ဦးဖိုးထိန်ဆိုတဲ့ လူကြီးက ...

“ကျုပ်တို့ရွာမှာအဲ့လိုအိမ်မဲကြီးမျိုးရှိတာ ရွာအတွက်လုံးဝမကောင်းဘူး
မီးသာတိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“အဲ့လိုလုပ်ပစ်လို့လဲ မဖြစ်သေးဘူးလေ အဲ့ဒီအိမ်မဲကြီးကို မီးတိုက်ရင်
ရွာပါမီးလောင်မှာပေါ့”

သူကြီးကထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းဝင်ပြောလိုက်သည်။

သံနိုင်အဖေ ဦးဘခင်က ...

“အိမ်မဲကြီးရဲ့ခြံထဲမှာ ဆရာတော်ပင့်ပြီးပရိတ်ရွတ်ရင် ကောင်းမလား

သို့”

“ဟာ ... ဦးဘခင်ကလဲ အိမ်မဲကြီးထဲမှာ ပရိတ်ရွတ်ရင် အဲ့ဒီအထဲ

www.burmeseclassic.com

ကကောင်တွေရွာထဲရောက်ကုန်မှာပေါ့ ...

အဲဒီကျမှတစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကျမှပေါ့”

ကိုသာချိုကပြောလိုက်ရာ သူကြီးကခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ...

“သာချိုပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းကို မသိတော့

ပါဘူးဗျာ”

ထိုစဉ် ...

ဘယ်အချိန်ကရောက်လာမှန်းမသိသည့် သံနိုင်ကဝင်၍ ...

“အိမ်မဲကြီးက တစ္ဆေသရဲတွေကိုနှင့်ချင်တာလား”

ပြောရာ အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက သံနိုင်ဆီသို့စုပြုံကာရောက်လို့

သွားသည်။

“မင်းက ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ”

သူကြီးက သံနိုင်ကိုလှမ်းမေးလိုက်၏။

သံနိုင်က ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ကျုပ်မိတ်ဆွေပေါက်ကုန်းရွာသားနှစ်ယောက်ကပြောတယ် သူတို့ဆရာ

က သရဲတစ္ဆေနာနာဘာဝတွေကို တအားနိုင်တယ်တဲ့ ...

အဲဒီဆရာရဲ့ကြိမ်လုံးရိုက်တဲ့ဒဏ်ကို ဘယ်နာနာဘာဝကမှ မခံနိုင်ဘူး

ပြောတယ်”

“ဟုတ်လို့လား သံနိုင်ရယ်၊ တော်ကြာမဟုတ်တာတွေဖြစ်လာရင် ရွာပါ

ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

သူကြီးက သံနိုင်စကားကိုမယုံ၍ထပ်မေးလိုက်သည်။ သံနိုင်ပုံကလည်း

ယုံနိုင်စရာမရှိ အမြဲတမ်းထန်းရည်မှူးနေသူဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တကယ်ပြောတာသူကြီး ဆရာက သူ့ဘာသာသူစိစဉ်တားတာမှာ

ပါ”

“ဟုတ်တယ်သူကြီး နာနာဘာဝတွေဆိုတာ အဲဒီဆရာတွေပဲနိုင်တာ”

ကိုသာချိုကလည်းဝင်၍ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဦးဘခင်ကလည်း

“ကျုပ်သားက အပေါင်းအသင်းဆန့်တယ်ဗျ။ သူပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြည့်လိုက်ပါ အဲကျိုးမယုတ်လောက်ပါဘူး”

“အင်းလေ _ စမ်းကြည့်တာပေါ့ သံနိုင်အဲဒီကိစ္စမင်းပဲကြည့်စိစဉ်လိုက်မင်းကိုတာဝန်ပေးတယ်”

“စိတ်ချ သူကြီး”

သံနိုင်က စိတ်ချစွာခေါင်းညိတ်လိုက်တော့သည်။

“သားရယ် ရွာပြန်လာတာအမေ့ကိုကြိုအကြောင်းကြားပေါ့”

ဒေါ်ခင်ညိုက ခြံထဲဝင်လာသည့်သားဖြစ်သူ မင်းညိုအား အားရဝမ်းသာဆီးကြို၍ပြောလိုက်သည်။

“လူကြိုလိုအမေရဲ့ အမေ့အတွက်အဝတ်အထည်တွေ ဝယ်လာတယ် ကြည့်ပါဦး”

မင်းညိုက သူလွယ်လာသည့် လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှအဝတ်အစားတို့ကို ထုတ်ကာ သူ့မိခင်ဒေါ်ခင်ညိုအားပေးလိုက်သည်။

“များလှချည်လား သားရယ် ... အမေတစ်ယောက်တည်းအတွက် အဲဒီလောက်မလိုပါဘူး သားရဲ့”

ဒေါ်ခင်ညိုကပြောတော့ မင်းညိုကပြုံးစိစိနှင့် ...

“ကြာဖြူအတွက်ပါ အမေရဲ့”

“အမေထင်ပြီးသားပါ သားရယ်၊ သားကို သက်သက်မေးတာ သားပြောဇဦးမယ်”

“ဘာများလဲ အမေ”

“ဟိုတစ်ရက်ညက ကြာဖြူအမေတို့အိမ်မှာညလာအိပ်ဇာယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လို အမေ”

www.burmeseclassic.com

မင်းညိုအံ့သြသွားသည်။ ကြာဖြူကစိတ်မနှံ့သူလေး ဟိုစဉ်တည်းက အဝတ်အထည်နှင့်အစားအသောက်ကို သူမိခင်ဒေါ်ခင်ညိုက ဆင်ပေးခဲ့သည်။

နောက်တော့ သူဖြူပွဲရုံမှာအလုပ်သွားလုပ်ရင်း ရွာပြန်လာတဲ့အခါ အမေ့အတွက်နှင့် ကြာဖြူအတွက်အမြဲဝယ်လာလေ့ရှိသည်။

ကြာဖြူကစိတ်မနှံ့ပေမယ့် မင်းညိုတို့သားအမိကိုတော့သိသည်။

မင်းညိုစကားကိုနားထောက်သကဲ့သို့ ခင်လည်းခင်ရှာသည်။ ကြာဖြူ တို့မိဘတွေက ဒေါ်ခင်ညိုအပေါ်ကျေးဇူးရှိထားသည်ကို မင်းညိုသိထားတာ ကြောင့် အားကိုးရာမဲ့၍ စိတ်မနှံ့သည့် ကြာဖြူအပေါ်၌ မင်းညိုက ဂရုဏာထား တာ ဂရုစိုက်၏။

“သား ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ နေပါဦး ကြာဖြူကအိမ်မှာ ဘာလို့ ညလာအိပ်တာလဲ”

“ဖြူက အရေးပိုင်မင်းရွာရောက်လာတယ်သားရဲ့ သစ်တောကြီးဝိုင်း ဆက်လာရင်း ဝင်လာတာ ကြာဖြူတို့အိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ညဘက်အိပ်ချင်တယ် ဆိုတာနဲ့ ကြာဖြူကိုအမေကအိမ်မှာခေါ်သိပ်တာ”

“ဪ ... ”

မင်းညိုက သဘောပေါက်သွားသည်။

“နားပါဦးလား သား ... အဝေးကြီးကလာရတာ ပင်ပန်းတာပေါ့”

“မနားသေးဘူးအမေ၊ အခုချိန်လောက်ဆို ကြာဖြူဘယ်မှရှိမလဲ”

“နဲ့သာကုန်းဘုရားမှာရှိချင်ရှိ မရှိရင်ရွာထိပ်မှာ ကလေးတွေနဲ့ဆော့နေ

ပေါ့”

“သား - ကြာဖြူ နောက်လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်အမေ၊ သားပြန်လာ တာကိုကြာဖြူသိရင်ဝမ်းသာမှာ”

“အမေသွားခေါ်လိုက်မယ်လေ သားနားလိုက်ပါ”

ဒေါ်ခင်ညိုကပြောရာ မင်းညိုက ...

“ရတယ် အမေရဲ့”

ပြော၍ ခြံထဲမှာသွက်လက်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ကြာဖြူရှိသည့်နေရာ သို့ထွက်ကာသွားတော့သည်။

“အင်း _ ငါ့သားကတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာနေပါလား။ အင်းထေ လူတိုင်းမှာကိုယ့်အကြောင်းတရားနဲ့ကိုယ်ရှိတာပဲ”

ဒေါ်ခင်ညိုတစ်ယောက် သူ့သားမင်းညိုရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲ မှုရေရွတ်လိုက်မိသည်။

အတိတ်၌ အကြွေးက အဝသစ်ထိ
လွမ်းဆွေးနေရတယ်ဆိုတာ
ဝင်ကြွေးရှိသူတိုင်းသိမှာပါ

အခန်း (၁၂)

မိစ္ဆာတိုစောင့်ရှောက်သူ

ရွှေနံသာလွမ်းစေတီလေးရဲ့ ဘုရားရင်ပြင်ကနေ ဟိုးအဝေးမှာရှိသည့်
ရိုးမတောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည့် ကြာဖြူတစ်ယောက်သူနားထိုင်
မင်းညိုရောက်လာတာကိုမသိ ...

မင်းညိုကလည်း အသံမပေးဘဲကြာဖြူနောက်နားမှာရပ်၍ ...

“ဟိတ် ... ကြာဖြူ”

“ဟဲ့ ... ဘာလဲဟ ... ဟင်”

ကြာဖြူက လန့်သွားပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မင်းညိုကိုတွေ့သွားပြီး
အံ့ကြွားဖြင့် ...

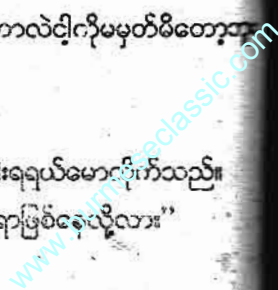
“နင် ... နင် ... ”

“ငါ ... မင်းညိုလေ ကြာဖြူ ... ဘာလဲငါ့ကိုမမှတ်မိတော့ဘူး
လား”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ”

မင်းညိုကပြောတော့ ကြာဖြူကအားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဘာရယ်တာလဲ ငါ့ပုံကရယ်စရာဖြစ်နေလို့လား”

“အင်းပေါ့ ... နင်က မနေ့ကနဲ့မတူဘူး အရပ်လည်းရှည်လာတယ် ကိုယ်လုံးကလည်းအကြီးကြီး တစ်ရက်တည်းနဲ့များဟယ် နင်ကဘာတွေစားလိုက်လို့လဲ”

“ဟင်”

မင်းညို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ကြာဖြူက သူ့ကို မတွေ့တာကို မှတ်မိပုံမပေါ် ...

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ ကြာဖြူရဲ့”

“ဘာကိုလဲ ... ”

“ဟို ရိုးမတောင်တန်းကြီးကိုကြည့်နေတာကိုမေးတာလေ”

မင်းညိုအမေးကြောင့် ကြာဖြူမျက်နှာချက်ချင်းအိုလိုသွားပြီး ...

“ငါ မောင်တော်ကိုစောင့်နေတာ မောင်တော်ကလေ ဟောဒီတောင်တန်းကြီးတွေဖြတ်ပြီး ငါ့ဆီလာမှာ”

“ကြာဖြူရယ်”

“မောင်တော်လာရင် ဟောဒီရွှေနံ့သာစေတီလေးကို တို့နှစ်ယောက်ထီးတင်ကြမှာ အဲဒီအခါကျမှ တို့တွေရဲ့ ဘဝအဆက်ဆက် သင့်ခဲ့တဲ့ ကျိန်စာလည်း ပျောက်သွားမှာလေ”

“ကြာဖြူရယ် အဲဒီအတွေးတွေကြောင့်နင်အခုလိုဖြစ်နေတာ မတွေးနဲ့တော့နော်”

မင်းညိုက စကားကြောင့် ကြာဖြူက မင်းညိုကိုခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ နင်ကငါပြောတာမယုံလို့လား”

“မ ... မ ... ဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ့မောင်တော်လာရင် နင်တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့ဗလကနှင့်လိုးယမ်းအားလည်းအရမ်းကောင်းတယ်၊ တော်ရုံလူလုံးယောက်လောက်ကတော့ အသာလေးကိုင်ပေါက်လိုက်လို့ရတယ်”

ကြာဖြူက အားရပါးရပြောတာကို မင်းညိုငြိမ်၍နားထောင်နေလိုက်သည်။

စိတ်မနှံ့တဲ့ ကြာဖြူကို တစ်ရွာလုံးကပစ်ပယ်ထားပေမယ့် မင်းညိုတို့ သားအမိကတော့ မပစ်ပယ်ရက် ...

ငယ်ငယ်ကဆို တခြားလူတွေကြာဖြူကိုလျှင် မင်းညိုမကြိုက်၊ ရန်ဖြစ်ရတာ ခဏခဏ ကြာဖြူကြောင့်မင်းညို တခြားလူနှင့်ရန်ဖြစ်လျှင် ကြာဖြူက လက်ခုပ်တီးကာအားပေးသည်။

ထိုအခါ ပျော်လည်းပျော်လို့နေ၏။

ဘယ်တဝက်သံယောဇဉ်တွေနှင့် ကြာဖြူအပေါ်မင်းညိုခင်နေမှန်းသိ၊ ယောက်ျားပီသ၍ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသောမင်းညိုကို လက်ပံကုန်းရွာသူတွေက အရေးပေးဆက်ဆံကြသော်လည်း မင်းညိုကကြာဖြူမှလွဲ၍ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှစိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ ...

“မောင်တော်အမြန်လာနော် ကြာဖြူမောင်တော်ကိုမျှော်နေရတာမောနေပြီ”

ကြာဖြူက ရိုးမတောင်တန်းကြီးနောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်သွားသည် နေလုံးကြီးကိုကြည့်ကာပြောနေ၏။

မင်းညိုက ...

“ကြာဖြူ ပြန်ရအောင်ဟာ နေလည်းဝင်နေပြီ မှောင်တော့မယ်”

“အင်း ... မောင်တော် မောင်တော် မျှော်လေလေ ဝေးလေလေ

ဝါလား”

ကြာဖြူကပြော၍ ရွှေနှံသာစေတီရဲ့ ရင်ပြင်ကနေ မင်းညိုနှင့်အကဲဆင်းလာသည်။

“ငါ နင့်အတွက်မြို့က အဝတ်အစားတွေဝယ်လာတယ်”

“အဝတ်အစားတွေ”

“ဟုတ်တယ်လေ နင်ဝတ်ဖို့ပေါ့ ကြာဖြူရဲ့ ငါ့အိမ်ပိုက်ခွဲ အိမ်မှာအေး

မိသားစုစိတ်ဝင်စားစေရန်အတွက် အဖေအမိအား

စောင့်နေတယ်”

“အင်း”

ကြာဖြူက ခေါင်းညိတ်ကာ မင်းညိုဘေးကလိုက်လာသည်။ ရွာထိပ်
ရောက်သောအခါ မူးနေသော သံနိုင်တို့သုံးယောက်နှင့်ဆုံလေသည်။

“ဟာ ... မင်းညို အရှူးမနဲ့ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“သံနိုင် ... မူးနေရင်လည်းအေးအေးနေကွာ”

“အေး အေးနေရမယ်ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... ဒီအရှူးမ
ကြောင့် တို့ရွာဘယ်လောက်ဂုဏ်သိက္ခာကျသွားလဲ မင်းသိလား”

“ဟုတ်တယ်”

သံနိုင်ကပြောတာကို ဘေးကထုံနှင့်ခွေးဆိုးက အာလေးလျှာလေး
ဖြင့်ဝင်ပြောသည်။

“သူ့ကြောင့် ဘာဂုဏ်သိက္ခာကျလို့လဲ”

မင်းညိုက မခံချင်စွာပြောတော့ သံနိုင်က ...

“သူ့နေတဲ့အိမ်မကြီးက နာနာဘာဝတွေက အရေးပိုင်မင်းကို ခြောက်
လွှတ်လိုက်တယ်လေ”

“အဲဒါ သူနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ အဲဒီအိမ်ကြီးက နာနာဘာဝတွေဆိုတာ သူ့မိဘဆွေ
မျိုးတွေလေ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာလဲဆိုတာ မင်းသိလား”

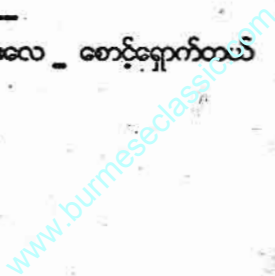
“မင်းစကားက ဘာလဲ သံနိုင်သူကစိတ်မနှံ့တဲ့သူလေ တို့တစ်ရွာလုံး
က ပိုင်းစောင့်ရှောက်ရမှာမလား”

မင်းညို စကားကိုသံနိုင်က မိသွဲသွဲနှင့် _

“အရှူးမ မိစ္ဆာမကိုမင်းပဲစောင့်ရှောက် အေးလေ _ စောင့်ရှောက်တယ်
ဆိုတာလဲ အကြောင်းရှိမှာပေါ့ _

ဟုတ်တယ်မလား သူငယ်ချင်းတို့ ... ”

“ဟုတ်တယ်”

“မှန်တယ်ဟေ့”

သံနိုင်တို့စကားကြောင့် မင်းညိုဒေါသအလွန်ထွက်သွားသည်။

သို့သော် ...

သူ့ဘေးမှာ ကြာဖြူပါနေသလို ရွာကိုလည်း ရောက်လာတာမှမကြသေး
ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် မကောင်းပါဘူးဟုတွေးကာ သူ့ဘေးမှာငြိမ်၍နေသည့် ကြာဖြူ
အား ...

“လာ ... ကြာဖြူသွားမယ်”

ပြော၍ လှည့်ထွက်သွားရာ သူတို့နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည့် သံနိုင်က

“ဟေ့ကောင် မင်းညို သိပ်မကြာခင်မှာ မင်းရဲ့မိစ္ဆာမနဲ့သူ့အမျိုး နာနာ

ဘာဝတွေကို ရွာကနှင်တော့မှာကွ ...

အဲဒီအခါကျရင် လွမ်းမျက်ရည်တွေရွာမှာ မလှုံစေနဲ့နော် ငါတို့နေ
မကူးတက်ဘူးကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

သံနိုင်တို့က အားရပါးရလှောင်ရယ်ကြတော့ မင်းညိုဒေါသဖြစ်ကာ
ခပ်ပြင်းပြင်း တောက်ခေါက်ရင်း ကြာဖြူနှင့်အတူအိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၃)

ထိပ်ပြာသွင်းထားသူလေး

“ဟုတ်တယ် သား ... အခုတလောရွာထဲမှာကြားရတဲ့သတင်းထဲ
ကြာဖြူအတွက်သိပ်မကောင်းဘူး”

ဒေါ်ခင်ညိုက ညဘက်အိမ်ရှေ့ကွက်ပျစ်မှာသူ့သား မင်းညိုနှင့်အတူ
ရေနှေးကြမ်းသောက်၍ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဘာလို့လဲ အမေ”

“ကြာဖြူတို့နေတဲ့ အိမ်ကြီးက နာနာဘာဝတွေကို ဆရာခေါ်ပြီးနှင်မယ်
ဆိုလားပဲ”

“အပိပ္ပယ်မရှိတာ လူတွေကအထင်တစ်ခုနဲ့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်
လုပ်မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်ညိုက သက်ပြင်းကိုချလိုက်ပြီး ...

“အဆိုးဆုံးက သံနိုင်တို့ပေါ့ကွယ် မိစ္ဆာအိမ်ကြီး နာနာဘာဝလျှောက်ထား
ကြာဖြူကိုယ်တိုင်ကလည်း ညဘက်ဆိုနာနာဘာဝဖြစ်သွားတယ် ...

သူတို့ကိုယ်တိုင်ကြံခဲ့သလိုလို တွေ့ခဲ့သလိုလို ရွာထဲလျှောက်ပြော

ရွာကလူတွေအထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြတယ်လေ။ အရင်က ကြာဖြူနဲ့ဆော့ဆော့
နေတဲ့ကလေးတွေဆို သူတို့မိဘတွေက ပေးမဆော့တော့ဘူး”

မင်းညိုအားရှင်းပြလိုက်ရာ မင်းညိုက ...

“လူတွေကလည်းခက်တယ်ဗျာ _ တစ်ခုခုဆိုအပြောနဲ့ယုံလိုက်တာပဲ
ကြာဖြူအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲအမေ”

“အမေတို့တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ကြတာပေါ့။ အင်းလေ လူတိုင်းဟာ
ကိုယ့်ကံနဲ့ ကိုယ်လာတာပဲမလား”

ဒေါ်ခင်ညိုကဖြေတွေး တွေးကာနေလိုက်သည်။ မင်းညိုက ...

“အမေ ကြာဖြူကိုအိမ်မှာခေါ်ထားလိုက်ပါလား။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့
တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ကြရအောင် အမေ”

“အမေအတွက် ကြာဖြူကိုတာဝန်ယူရတာ ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး
ဒါပေမယ့် ကြာဖြူကနေမယ်မထင်ဘူး”

“နေအောင် ကျွန်တော်ပြောမယ်ဗျာ”

မင်းညိုစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ညိုကပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဟိုတစ်ည အိမ်မှာလာအိပ်တုန်းကတောင် တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်
ဘူး သူ့အိမ်ကိုလွမ်းနေတယ်ထင်ပါရဲ့ ...

ပြီးတော့ _ သားကအရွယ်ရောက်နေပြီလေ မသင့်တော်ပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော်က မြို့ပြန်သွားမှာပဲ အမေ”

“မှန်တော့မှန်ပါတယ် ကြာဖြူက စိတ်မနှံ့တဲ့သူလေ အမေတို့နဲ့ ဘယ်
အချိန်ထိအတူနေမှာလဲ”

ဒေါ်ခင်ညိုက ရှေ့ရေးကိုတွေးတွေးဆဆနှင့်ပြောတော့ မင်းညိုငိုကျ
သွားသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က ကြာဖြူကိုသံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် _ တစ်အိမ်
ထဲမှာ အတူတကွ ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဆရာကြွပါ ... ဒါ ကျွန်တော်တို့ရွာသူကြီးလေ”

သံနိုင်က ပေါက်ကုန်းရွာသားနှစ်ဦးနှင့်ရောက်လာသော အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်အရပ်ပုပြတ်ပြတ် အသားကညိညိုမျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းသလို ရှည်လျားလှသည့်ဆံပင်တို့က ကျောလယ်ထိ ချလို့ထားသည်။ ဆရာသိဒ္ဓိအောင်ကို သူကြီးအိမ်သို့ခေါ်လာသည်။

“ထိုင်ပါဗျာ ထိုင်ပါ”

သူကြီးက ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင်နေရာပေးလိုက်သည်။

“သူကြီးတို့ရွာက မသန်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

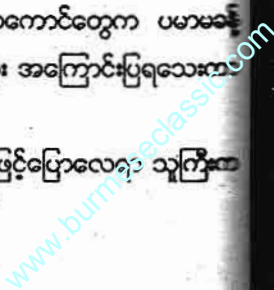
“ဗျာ”

ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည့် ဆရာသိဒ္ဓိအောင်စကားကို သူကြီးကနားလေသည် ...

“ကျုပ်ရွာထဲဝင်ရုံရှိသေးတယ် ဟိုအိမ်ကြီးကကောင်တွေက ပမာမခန့်နဲ့ တောက် ကျုပ်ကိုဘာကောင်များမှတ်နေလဲမသိဘူး အကြောင်းပြရသေးကလေးပေါ့”

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်က မာန်ပါလှသည့်အသံဖြင့်ပြောလေရာ သူကြီးက

“ကျုပ်တို့ရွာကို ဒုက္ခပေးနိုင်လား ဆရာ”

“ဟာ ... ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ သူကြီးရယ် သိပ်ပေးနိုင်တာပေါ့
ဟိုတစ်ရက်က သူတို့နေရာကို တခြားလူတွေလာအိပ်တာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ
ရွာက ကလေးတွေသတိထား ကလေးဆိုတာလိပ်ပြာငယ်သေးတယ်
မလား သူတို့ကိုအသာလေးလိပ်ပြာနှုတ်လို့ရတယ်”

“ဟင်”

သူကြီးပင်လန်လို့သွားသည်။ စိတ်ထဲ၌လည်း အားငယ်သလိုလိုထိတ်
လန့်သလိုလိုဖြစ်မိသည်။

“မပူပါနဲ့ ကျုပ်ရောက်လာပြီပဲ”

“အားကိုးပါတယ် ဆရာရယ်”

“ကျုပ် နာနာဘာဝတွေနေတဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့အကြောင်းကို သံနိုင်ပြောပြ
လို့သိထားပါတယ် ...

သူတို့က မိစ္ဆာမကိုရွာထဲလွှတ်ထားတာပဲ”

“ဗျာ”

သူကြီးရဲ့ မျက်လုံးထဲတွက် ကြာဖြူရဲ့မျက်နှာကိုပြေးမြင်လိုလာသည်။

“မိစ္ဆာမကို သူတို့ကလိပ်ပြာသွင်းထားတာ သူကမှ ခင်ဗျားတို့ရွာကလူ
တွေကိုဒုက္ခပေးမှာ”

“ဆရာကြည့်စိစဉ်ပေးပါ လိုအပ်တာကျုပ်ပံ့ပိုးပါ့မယ်”

“ကျုပ်တို့မနက်ဖြန် လကွယ်ညမှာ သူတို့ခြံထဲက နာနာဘာဝတွေကို
မောင်းထုတ်မယ် ...

ရွာတော်ရှင်ပွဲရယ် ကွင်းပိုင်ပွဲရယ်ပေးရမယ် နောက်ပြီးအထက်ဂိုဏ်း
ဆရာပွဲက သီးသန့်ပေးရမှာ”

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်က လိုအပ်တာများကိုတစ်ခုချင်းမှာလို့နေ၏။

သူကြီးက ...

“ကျုပ်တို့ပါ ခြံထဲလိုက်ရမလား”

“မလိုဘူး ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက်ရယ် ဒီရွာသားသံနိုင်တို့သုံးယောက်

ရယ်ဆို လုံလောက်ပြီ ... တစ်ခုပြောချင်တာက ကျုပ်အလုပ်ကိုဘယ်သူမှလာ နောက်ယှက်ပါနဲ့”

“စိတ်ချပါ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်”

သူကြီးက ဆရာသိဒ္ဓိအောင်ပြောသမျှကို သဘောတူကာခေါင်းညှိတ် လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၄)

တဋ္ဌာန်

လကွယ်ည ...

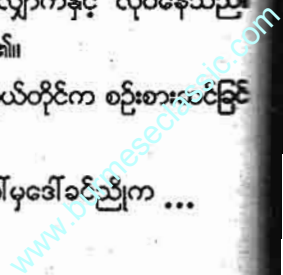
လက်ပံကုန်းတစ်ရွာလုံးတိတ်ဆိတ်လို့နေသည်။ တဆင့်စကားတဆင့်
ကြား၍ ရွာသူရွာသားများထိတ်လန့်လို့နေကြ၏။ သူကြီးက ခြံတံခါးများကို သေချာ
ပိတ်ထားဖို့ မှာထားတာကြောင့် တစ်ရွာလုံးရဲ့ခြံတံခါးတွေ ပိတ်ထားကြသည်။
ကလေးသူငယ်များကိုလဲ တမာရိုးနှင့်ပရိတ်ကြိုး တွဲကာလည်မှာ
စီးထားပေးကြသည်။

ခါတိုင်းညဆိုခွေးဟောင်သံလေးကြားရသေးသည်။ အခုညမှာ
ဘယ်အိမ်ကခွေးမှမဟောင်ကြ။

တစ်ရွာလုံးတိတ်ဆိတ်နေတာကို ပိုကြောက်စရာကောင်းလို့နေ၏။
မင်းညိုကတော့ ခြံထဲမှာဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နှင့် လုပ်နေသည်။
စိတ်ထဲမှာမကျေနပ်စိတ်ကြောင့် ဒေါသဖြစ်ကာနေ၏။

“တောက် ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ သူကြီးကိုယ်တိုင်က စဉ်းစားပင်ခြင်
မှုနည်းတာပါ”

တစ်ယောက်ထဲရေရွတ်လိုက်စဉ် အိမ်ပေါ်မှဒေါ်ခင်ညိုက ...

“သား ... အိမ်ပေါ်တက်လေ ... ”

“အမေ ... ”

“ဟေ ... လာလေသား ... ပြောစရာရှိရင်အမေလာပြော”

ဒေါ်ခင်ညိုကပြောလိုက်ရာ မင်းညိုကသူ့အမေနားလာ၍

“ဟို _ ဆရာလုပ်ပုံနဲ့ ကြာဖြူဒုက္ခဖြစ်အုံးမယ် ကြာဖြူကိုကျွန်တော်သွား

ခေါ်လိုက်မယ် အမေ”

“ကြာဖြူကိုတော့ ဘာမှလုပ်ကြမယ်မထင်ပါဘူး သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့

သားရယ်”

ဒေါ်ခင်ညိုကသူ့သား မင်းညိုကိုနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ညနေထဲက ကြာဖြူကိုအိမ်ခေါ်ထားလိုက်ရင် ပြီးရော”

“ဟဲ့ ... သား အခုသတင်းကို တစ်ရွာလုံးကပိတ်ထားကြတာလေ

ညနေကမှ ငါးရောင်းတဲ့မိအေးကပြောလို့ အမေသိခဲ့တာလေ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလို့မသိစေချင်တာလဲ မသိဘူး”

“သားရယ် _ ကြာဖြူနဲ့အမေတို့က ဆက်စပ်နေတာမလား ဒါကြောင့်

ခုံးကွယ်ထားတာနေမှာပေါ့ ကြာဖြူတစ်ခုခုဖြစ်ရင် အမေတို့ဆီပြေးလာမှာပါ

ဘာမှပူမနေနဲ့ ... ”

“ဟင်း”

ဒေါ်ခင်ညိုကနှစ်သိမ့်လိုက်ရာ မင်းညိုလည်းသက်ပြင်းရှည်ကြီးကို

လေးတွဲစွာချလိုက်လေတော့သည်။

အိမ်မဲကြီး၏ခြံထဲမှာတော့ ဖယောင်းတိုင်စီး အလင်းရောင်တို့ဖြင့်
လင်းထိန်လို့နေသည်။

ဝါးဖြင့်ထိုးထားသည့် စင်ပေါ်မှာတော့အုန်းငှက်ပျော့ပွဲ သုံးပွဲကိုတင်ထိုး
ထားသလို သပြေ၊ အမွှေးတိုင်၊ ကွမ်းစတာတွေကို စနစ်တကျသူနေရာနှင့်
သူထားထား၏။

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်က ဆယ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိသည့် မြေနေရာကို
ခွန်ဖြင့်စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်၍ စည်သဖွယ်ထားသည်။

ထိုစည်းဝိုင်းအလယ်မှာတော့ ဝါးပိုးဝါးတိုင်ကိုစိုက်လို့ထားသည်။

“ဟိတ် ... ငါဆရာ ... သိဒ္ဓိအောင်အခုချိန်ကစလို့ သိဒ္ဓိတန်ခိုး
အာဏာစက်ကိုအထက် ဆရာတွေကပေးလိုက်ပြီ ဒီရွာမှာရှိတဲ့သရဲတစ္ဆေနှစ်
ဘာဝတွေ ငါ့ရှေ့ကိုအမြန်ဆုံးရောက်ကြစမ်း”

အလွန်မာန်ပါလှသည့် အသံဖြင့်ဟစ်အော်လိုက်ရာ သိပ်မကြာခင်မှာ

အိမ်မဲကြီးအပေါက်ဝမှ ဆံပင်ဖားလျှားချထားသော မိန်းမတစ်ယောက်
ဆရာသိဒ္ဓိအောင်တို့ဆီ လျှောက်လာသည်။ သံနိုင်ကဆရာသိဒ္ဓိအောင်နားထောင်
၍ ...

“ဆ ... ဆရာ ... ကြာဖြူဆိုတာ အခုလာနေတဲ့ကောင်မထေ

“အေး ... ”

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကြာဖြူကအနားရောက်

တော့ ...

“အဲ့ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ ဟင်”

“ဘာလုပ်ရမလဲ မိစ္ဆာတွေကိုဆုံးမမလို့ဟေ့ နင်လာစမ်း”

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်၏ စကားကြောင့် ကြာဖြူရဲ့မျက်လုံးလေးတွေ ကလယ်
ကလယ်ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်၏ တပြည့်နှစ်ယောက်က ကြာဖြူလက်မောင်း
ဆစ်ဖက်ဆီကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး ဝါးတိုင်နားသို့ခေါ်လာသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲဖယ် ... ”

ကြာဖြူကအတင်းရုန်းလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ သူကုဝါးတိုင်မှာကြိုးတုပ်လိုက်စမ်း ဒီကောင်မလေး
ဆိစ္ဆာတွေလွှတ်ထားတဲ့ တစ္ဆေမ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ပိညာနဂါးထုတ်ရမယ်”

“မလုပ်နဲ့”

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်တပြည့်နှစ်ယောက်က ကြာဖြူကိုဝါးတိုင်အားဖက်စေ
ကြိုးတုပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ငါ့ရဲ့မိစ္ဆာနိုင်ကြိမ်လုံးအစွမ်းပြရတာပေါ့”

“ဖြောင်း ... ”

“အား ... ”

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်က သူ့ရဲ့ကြိမ်လုံးနှင့်ကြာဖြူကျောကို အားရပါးရချ
စိတ်သည်။

“အား ... ”

ထိုစဉ် ...

“ဝေါ ... ”

အိမ်မဲကြီးထဲမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်သည့် အသံကြီးထွက်

ဝေါလာသည်။

“ဆ ... ဆရာ ... ဘာ ... ဘာသံကြီးလဲ မသိဘူး”

“ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်း”

“ဝေါ ... ဝေါ ... ”

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်က အိမ်မဲကြီးကိုသေချာစိုက်ကြည့်၍ ပါးစင်ကဂါထာ မန္တန်ကိုအဆက်မပြတ်ရွတ်နေ၏။

သံနိုင်တို့မှာ အိမ်မဲကြီးကထွက်လာသည့် အသံကြောင့်ကြောက်လွန်၍ ဒူးများတုန်နေသည်။

“ဂီး ... ဂီး ... ”

ညဉ့်ထွက်လေးငါးကောင်ခန့်က ဆရာသိဒ္ဓိအောင်တို့လူစုကို ပိုင်း၍အော်ပြည်နေကြသည်။

ခွေးဆိုးကကြောက်ကြောက်နှင့်နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ရာ ပွဲကိုတိုက်မိပြီး ပွဲများစင်ပေါ်မှအောက်သို့ကျသွားသည်။

“ဟာ ... ”

ဆရာသိဒ္ဓိအောင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဆ ... ဆရာ ... ဟို ... ဟိုမှာ ... ”

အိမ်မဲကြီးထဲမှာကြောက်မက်ဖွယ်အသံနှင့်အတူ ကြီးမားသော ခေါင်းတလားအနက်ကြီးကို ထမ်းကာသူတို့ဆီလျှောက်လာသည့် အရိပ်မည်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခွေးဆိုးကအကြောက်လွန်၍ ထွက်ပြေးရာ ...

“ဟာ ... စည်းပေါက်သွားပြီ”

“ပြေး ... ပြေး ... ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... နေကြအုံး ... ”

သံနိုင်တို့အားလုံးထွက်ပြေးကြရာ ဆရာသိဒ္ဓိအောင်လဲ ဒူးခြေအထောက်မဟန်တော့မှန်းသိ၍ နောက်မှလိုက်ပြေးရတော့သည်။

“အူ ... ဝိုး ... ဝိုး ... ”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ... ”

ရွာထဲမှာတော့ သံနိုင်တို့ပြေးသံကြောင့်ခွေးမှားက အူသလိုတချို့ခွေးများကလဲဟောင်ကြသည်။

“ဟေ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

အိမ်တစ်အိမ်ကလှမ်းမေးရာ သံနိုင်က

“သရဲလိုက်လို့ဗျို့ ... ”

အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကြီးက ရွာထဲမှာဟိန်းထွက်လို့သွားသည်။ ရွာထဲမှလူတွေကလဲ ကြောက်လွန်း၍အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ပင်မကြည့်

ရဲကြ။

ဆရာသိဒ္ဓိအောင်ပြေးလာရင်း သူကြီးအိမ်ရောက်တော့ပုဆိုးတောင်ပါ

မလာ ...

သူ့ဘဝမှာ ပယောဂ၊ စုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက်၊ ကဝေ၊ အင်း စတာတွေကို အနိုင်တိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ...

အိမ်မဲကြီးက တစ္ဆေကြီးကိုတော့ သူမနိုင်ပဲပြေးခဲ့ရပြီလေ ...

ဦးမားသော စီးတော်ဦးများက
ပိညာဉ်စံစိမ္တော်ကို ဝါးမျိုးသွားတဲ့အခါ

အခန်း (၁၅)

မီးလောင်တဲ့အိမ်

“မီးငြိုမီး ... အိမ်မဲကြီးမှာ မီးလောင်နေတယ်ဗျို ... ”

ရွာထဲမှဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကြောင့်မင်းညိုဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသလို အခန်းထဲမှာအိပ်နေသည့်ဒေါ်ခင်ညိုကလည်းနိုး၍ အခန်းအပြင် ထွက်လာသည်။

“အမေ ... အိမ်မဲကြီးမှာ မီးလောင်နေတယ်တဲ့”

“ဟင် ... ကြာဖြူတော့ဒုက္ခပဲ”

“ဟုတ်တယ် အမေသားသွားမှဖြစ်မယ်”

မင်းညိုကအိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းကာ ရွာလမ်းမအတိုင်းအိမ်မဲကြီးရှိရာသို့ အပြေးသွားသည်။

ဒေါ်ခင်ညိုကလည်းနောက်မှလိုက်၍ ...

“သား ... ခဏနေအုံး ... အမေ့ကိုစောင့်ဦးလေ”

ခေါ်သော်လည်းမကြားတော့ ...

အိမ်မဲကြီးကရွာထိပ် ကုန်းအမြင့်မှာရှိတာကြောင့် အိမ်မဲကြီးကို

www.burmeseclassic.com

စွဲလောင်သည့် မီးတောက်အလင်းရောင်ကတစ်ရွာလုံး လင်းထိန်လိုနေသည်။
ရွာထဲမှလူတွေကလည်း ရေများဖြင့်ပတ်ကာပိုင်းငြိမ်းကြသော်လည်း

မီးတောက်များမှာ အရှိန်ကောင်းနေတာကြောင့် မငြိမ်းနိုင်ပဲဖြစ်နေသည်။
အိမ်မဲကြီးမှာရွာထိပ်တွင်ရှိ၍ ရွာထဲရှိအိမ်များနှင့်အနည်းငယ်လှမ်းတာ
ကြောင့် ရွာသို့မီးမကူးတာကံကောင်းလှသည်။

“ဟိုအရူးမလေးတော့သွားရှာပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဒီလိုမီးတောက်မျိုးနဲ့ အိမ်ထဲကဘယ်လိုထွက်မလဲ”

“အိမ်မဲကြီးအခုလို မီးလောင်သွားတာကောင်းပါတယ် ရွာအတွက်
အထိတ်တလန့်မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“အေးလေ ... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အိမ်မဲကြီးကိုကြည့်ကာ ပြောနေကြစဉ် မင်းညို

က ...

“ကြာ ... ကြာဖြူကိုတွေမိသေးလား”

“ဟာ ... ဒီလောက်ကြီးတဲ့မီးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့မှာလဲ”

“ဖယ် ... ကျွန်တော်ဝင်ရှာမယ်”

“ဒီလောက်မီးလောင်နေတာ ဘယ်လိုရှာမလဲ”

မင်းညိုက လူအုပ်ကိုအတင်းတိုး၍ အိမ်မဲကြီးဆီသွားမည်လုပ်တော့
ရွာသားတစ်ချို့က ပိုင်းဆွဲထားသည်။

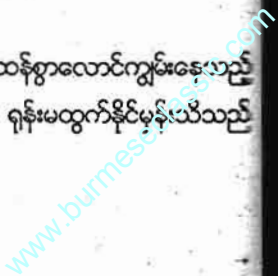
“ဖယ်ပါ ကြာဖြူကိုရှာမလို့”

“ဟာ ... ဒီကောင်သေတော့မှာပဲ မီးလောင်တာ တစ်အိမ်လုံးကုန်
တော့မယ်”

မင်းညိုရင်ထဲလောင်ဆူလိုနေသည်။ ပြင်းထန်စွာလောင်ကျွမ်းနေသည့်
မီးတောက်များရဲ့အရှိန်အောက်မှာ ကြာဖြူဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်မှန်းယုံသည်

လေ။

“ကြာဖြူ ... ကြာဖြူ ... ”

မင်းညိုရဲ့အော်လိုက်သည့်အသံကပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဖွဲ့လွှမ်းသွားသည်။

“သား ... သတိထားစမ်း”

ဒေါ်ခင်ညိုရောက်လာပြီး မင်းညိုကိုပြောလိုက်ရာ ...

“အမေ ... ကြာဖြူမီးထဲပါသွားပြီဗျ ... ”

“သားရယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုဖြေပါကွယ်”

ဒေါ်ခင်ညိုကနှစ်သိမ့်လိုက်ရာ မင်းညိုကမီးလောင်ကျွမ်းနေသည့် အိမ်မဲ

ကြီးကိုကြည့်ကာနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ...

လောင်ကျွမ်းစရာကုန်၍ ငြိမ်းသွားတော့ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ကာ ဒုက္ခထောက်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ရွှေနံသာစေတီ ...

ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ကနေ ရိုးမတောင်တန်းကြီးတွေကို ငေးကြည့်နေ
တာက မင်းညို ...

ဒီနေရာလေးမှာတစ်ခါက ကြာဖြူရိုးမတောင်တန်းကြီးတွေကို
ငေးကြည့်နေဖူးသည်။

ငယ်စဉ်ထဲက ဆော့ဖော်ဆော့ဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စိတ်မနှံ
သူလေးပေမယ့် မင်းညိုကိုခင်သည်။

အစားအသောက်စားရင်တောင် တစ်ယောက်ထဲမစား မင်းညိုနဲ့မှစား
သည်။

အရွယ်ရောက်လာတော့ မင်းညိုရဲ့သံယောဇဉ်က ကြာဖြူအပေါ်ထားတဲ့
ဂဇ္ဇာထာစိတ်တို့နှင့်အတူ နုရွှေလှပတဲ့ကြာဖြူအပေါ် မင်းညိုရင်ခုန်ခဲ့သည်
လေ ...

အခုတော့ ...

မင်းညိုဘုရားရှိခိုးပြီး ကြာဖြူကိုအမျှဝေပေးလိုက်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်
တစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် သူ့အမျှဝေသံကိုတော့ ကြာဖြူကြားမှာပါလို့
တွေးမိ၏။

ဘုရားရင်ပြင်ကဆင်းကာ ရွာပြန်လာတော့ မိုးချုပ်စပင်ဖြစ်နေပြီ။
ဒီလမ်း _ ဒီရွာလေးမှာ ကြာဖြူအသံစာစာလေးကို အခုတော့မကြား

ရတော့ပါ။

ရွာထိပ်မှာတစ်ခွေခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့သည့် အိမ်မဲကြီးကတော့
ပြာပုံတဝက်ကိုရောက်ကာတစ်ခွေတစ်ကောင် ပက်လက်အိပ်နေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး
ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချ၍ သူ့အိမ်သို့ပြန်လာသည်။

အိမ်ရောက်တော့ အမေက ...

“သား ထမင်းစားတော့မလား ... ”

“မဆာသေးမိဘူး အမေ ... ”

“မိုးပဲချုပ်နေပြီကွယ် စားလိုက်ပါလား မနက်ကျရင် မြို့သွားအလုပ်
လုပ်မှာမလား”

“အမေ”

မင်းညိုက သူ့မိခင်မျက်နှာကိုသေချာကြည့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ သား”

“ကျွန်တော် မြို့မှာအလုပ်လုပ်ပြီးပိုက်ဆံစုမယ် ပြီးရင်အမေပါမြို့လိုက်
နေပါလား”

“ဘာလို့လဲ သားရယ်”

“ကျွန်တော်ရွာပြန်မလာချင်တော့ဘူး အမေ၊ ရွာမှာနေရင် ကြာဖြူ
ကိုသတိရနေတယ် အမေ၊ ကျွန်တော်နဲ့မြို့လိုက်နေပါနော်”

“ဟင်း”

ဒေါ်ခင်ညို မျက်နှာမကောင်းစွာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သား _ အဆင်ပြေတဲ့အချိန် အမေ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက် အမေ့လိုက်
ခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော်အိပ်တော့မယ် အမေ”

“ဟင် ... ထမင်းမစားတော့ဘူးလား”

“မစားတော့ဘူး အမေရယ် ... ရင်ပြည့်နေလားမသိဘူး”

ဒေါ်ခင်ညို ဘာမှမပြောတော့ သူ့သားအတွက်သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ

လေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

ရွှေလင်းတဲ့ညော်သည်

မြို့မှာအလုပ်ကြိုးစားလုပ်ရင်း အလုပ်ရှင်သူဌေးရဲ့ယုံကြည်မှုကိုရကာ
လုပ်ငန်းခွဲလုပ်ရင်း အခုဆိုမင်းညိုတစ်ယောက် ကြီးပွားတိုးတတ်လို့နေလေပြီ။

ဒေါ်ခင်ညိုကလည်း မင်းညိုနှင့်အတူမြို့လိုက်ကာနေသည်။

ငွေကြေးကြွယ်ဝသလို လုပ်ငန်းများများစွာလုပ်ကိုင်နိုင်သောကြောင့်
အစိုးရအရာရှိများသူဌေးများနှင့် မင်းညိုတစ်ယောက် ဝင်ဆန့်ပေါင်းသင်းနိုင်
ခဲ့သည်။

တစ်ရက်မှာ ...

မင်းညို၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ သစ်ပွဲစားကြီးဦးရန်ကျော်က သူ့မိတ်
ဆွေ အငြိမ်းစားအရေးပိုင်မင်းမစွတာကလစ်ဆင်နှင့် ဟိုတယ်မှာမိတ်ဆက်ဖေ
သည်။

“ကိုမင်းညို ဒီက မစွတာကလစ်ဆင်တဲ့ အရင်ကကျွန်တော်တို့ကြီးအ
ပြည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်အရေးပိုင်မင်းလုပ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မစွတာကလစ်ဆင်”

မင်းညိုက သူ့လက်လှမ်းပေးရာ မစွတာကလစ်ဆင်က သူ့ကိုလည်

ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်ကလည်းတွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ပြုံးချိုသောမျက်နှာနှင့်ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော မစ္စတာကလစ်ဆင်ကို မင်းညိုခင်သွားသည်။

ဦးရန်ကျော်က ...

“မစ္စတာကလစ်ဆင်က လန်ဒန်မှာနေတာ ကိုမင်းညိုရဲ့ ... အခု သူ မြန်မာပြည်လာတာ ရိုးမတော့စပ်က လက်ပံကုန်းရွာကိုသွားချင်လို့တဲ့”

“ဗျာ”

မင်းညိုအံ့သြသွားသည်။ မစ္စတာကလစ်ဆင်မျက်နှာကို အလျှင်အမြန် ကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းညို လက်ပံကုန်းရွာကို ကိုမင်းညိုသိပါသလား”

မစ္စတာကလစ်ဆင်ကမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လက်ပံကုန်းရွာဆိုတာ ကျွန်တော့်ဇာတိရွာပါ ရွာမှာမစ္စတာကလစ်ဆင် မိတ်ဆွေတွေရှိလို့လား”

“မိတ်ဆွေတွေတော့မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိတယ် ကျွန်ုပ်အဲဒီအိမ်မှာတစ်ညအိပ်ခဲ့တယ် ...

အဲဒီအိမ်ကြီးထဲကလူနဲ့စကားတွေပြောခဲ့တယ်”

“ဟင် ... အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှမနေပါဘူး”

မင်းညိုကပြောတော့ မစ္စတာကလစ်ဆင်က သူ့အိတ်ထဲမှ မီးခွက်လေး နှစ်ခွက်ကိုထုတ်၍ပြကာ ...

“ကျွန်ုပ်နဲ့သူတို့စကားပြောခဲ့တုန်းက ထွန်းထားတဲ့ဆီမီးခွက်လေ”

“မိတ်မကောင်းစရာပဲ မစ္စတာကလစ်ဆင် အဲဒီအိမ်ကြီးဟာလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကပဲ မီးလောင်ပြီးပြာပုံဘဝရောက်သွားပြီ”

“အိုး ... မိုင် ... ဂေါ့”

မစ္စတာကလစ်ဆင် အလွန်အံ့သြသွားသည်။

“ကျွန်ုပ် အဲဒီအိမ်ကြီးကပြန်ပြီး အိန္ဒိယကိုပြောင်းရွှေ့ရတာနဲ့ မြန်မာပြည်ပြန်မရောက်တော့ အငြိမ်းစားယူတော့ ပထမဆုံးအလားချင်ဆုံးနေရာက အဲဒီအိမ်ကြီးပဲ အခုတော့ ... ”

မစ္စတာကလစ်ဆင်က စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

မင်းညိုက ...

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မစ္စတာကလစ်ဆင် လက်ပံကုန်းရွာမှာ အိမ်မဲ့ကြီးမရှိတော့ပေမယ့် ရွှေ့နဲ့သာဘုရားထီးတင်ပွဲရှိတယ်”

“အိုး ... ဟုတ်လား ကျွန်ုပ်သွားချင်တယ် ကိုမင်းညိုလိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... ”

မင်းညိုဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ သူလက်ပံကုန်းရွာနှင့်ကြာဖြူတို့ မေ့ထားခဲ့တာ နှစ်တွေကြာပြီလေ ...

“ကျွန်ုပ် အိမ်မဲ့ကြီးကိုမတွေ့ရတော့ပေမယ့် ပြာပုံဘဝကိုတော့အလွမ်း ပြေကြည်ခွင့်ရမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျွန်တော် မစ္စတာကလစ်ဆင်ကို လက်ပံကုန်းရွာတို့ လိုက်ပို့ပါမယ်”

မင်းညိုက မစ္စတာကလစ်ဆင်ကို စွန့်ခွာပြောလိုက်လေတော့သည်။

ရွှေနံ့သာဘုရားရင်ပြင်မှာ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီး တစ်ဦးက အဝေးကရိုးမတောင်တန်းကြီးကိုငေးကာကြည့်နေသည်။

သူ့ဘေးမှာတော့ အသက်ငါးဆယ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို မင်းညို တွေ့လိုက်ရာ လွန်စွာအံ့ဩသွားသည်။ အနားသို့သွား၍ ...

“ကြာ ... ကြာဖြူ။”

ပါးစပ်ကလွတ်ခနဲထွက်သွားသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်

ပြီး ...

“ရှင် ... ရှင် ... ”

“မင်း ... မင်းညိုလေ ... ကြာဖြူ။”

“မင်းညို ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ... မသိပါဘူး”

ပြော၍ထွက်သွားရာ မင်းညိုကနောက်ကလိုက်မည်အပြု အမျိုးသမီး

ကြီးက ...

www.burmeseclassic.com

“မောင်ရင် အဒေါ်ပြောစရာရှိလို့”

ပြောရာ မင်းညိုထက်မလိုက်ပဲရပ်နေလိုက်သည်။

“အဒေါ်တူမလေးက စိတ်မနှံ့ဘူးကွယ် သူမိဘတွေကသူ့ကိုမွေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲဆုံးသွားကြတာ”

“သော်”

တိုက်ဆိုင်စွာပင် လာပြန်တွေ့သည့်ဘဝမှာလည်း ကြာဖြူကစိတ်မနှံ့သူ လေးပဲဖြစ်နေသည်။

“အဒေါ်တို့က ဒိုက်ဦးဘက်ကပါ လယ်ပိုင်တွေဆိုပါတော့ တူမလေးက သူ့မောင်တော်ကိုစောင့်နေတာတဲ့ သူမိဘတွေက ဒွန်စန္ဒားတွေတဲ့ ရူးရင်ရူး မရူးရင်နုကြလို့ ဒီလက်ပံကုန်းရွာက အိမ်မဲကြီးထဲက အပြင်ကိုမထွက်ကြဘူး တဲ့လေ အိမ်ကြီးနားဘယ်သူမှမလာရဲအောင် သူတို့ရဲ့အစေခံတွေကနည်းအမျိုး မျိုးနဲ့ ခြောက်လွတ်ကြလို့ ဒီရွာမှာအိမ်မဲကြီးက သရဲခြောက်တယ်လို့ပြောနေကြ တယ် နောက်တော့ ဆရာဆိုတဲ့လူနဲ့ရွာသားတချို့က အိမ်ကြီးကိုမီးတိုက်လို့တစ် အိမ်လုံးသေသွားကြတယ်လို့ တစ်ခါက စိတ်ပါလက်ပါပြောဖူးတယ် ...

အခုလည်း ရွှေနံ့သာစေတီထီးတင်မှာ အတင်းလိုက်ပို့ပါဆိုလို့ ရောက် လာတာ သူ့မောင်တော်လာချင်လာမှာတဲ့ သူ့မောင်တော်က စကားမပြောတတ်တူး တဲ့ မောင်ရင်ကစကားပြောတတ်တော့ ... ”

မင်းညိုခေါင်းအောက်သို့စိုက်သွားသည်။

ပြီးတော့ လေသံတိုးတိုးနှင့် ...

“ကျွန်တော်က သူ့မောင်တော်မဟုတ်ပါဘူးအဒေါ်ရယ် ... ”

မင်းညိုက စိုနှင့်စွာပြော၍ အဒေါ်ကြီးအရှေ့မှ ထွက်ကာလာတော့ သည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်မှ ... အခုဘဝမှာ ကြာဖြူနာမည်ဘယ်သူလဲဆိုတာမေးချင်တာ
 နှင့် ဘုရားရင်ပြင်ကျဉ်းကျဉ်းထဲမှာလိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ ...
 ဘယ်နေရာရောက်သွားမှန်းမသိတော့ ...
 ထိုသူတွေဟာ ...
 ဘယ်သူတွေလဲ ... ဆိုတာ ...

ပြီးပါပြီ။

စာဖတ်သူရင်ကိုအမြဲထိရမှုတွေပေးနေမယ့် ...

စာရေးတဲ့ ကျွန်မ ...

မျှော်တော်

ဝေဖန်အကြံပြုစာများမျှော်လင့်လျက်
 အမှတ်-၄၉ မှန်ရဝေလမ်း၊ ဆရာစံမြောက်အရှေ့ရပ်ကွက်၊
 ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - ၀၁ ၄၀၁၃၆၄၊ ၀၉ ၇၃၁၁၃၉၀၉